

Arrest

nr. 218 528 van 20 maart 2019
in de zaak RvV X / VIII

In zake: X

Gekozen woonplaats: ten kantore van advocaat S. MICHOLT
Maria van Bourgondiëlaan 7 B
8000 BRUGGE

tegen:

de commissaris-generaal voor de vluchtelingen en de staatlozen

DE WND. VOORZITTER VAN DE VIIIste KAMER,

Gezien het verzoekschrift dat X, die verklaart van Afghaanse nationaliteit te zijn, op 26 oktober 2017 heeft ingediend tegen de beslissing van de adjunct-commissaris-generaal voor de vluchtelingen en de staatlozen van 27 september 2017.

Gelet op artikel 51/4 van de wet van 15 december 1980 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen.

Gezien het administratief dossier.

Gelet op de beschikking van 14 december 2018 waarbij de terechtzitting wordt bepaald op 23 januari 2019.

Gehoord het verslag van rechter in vreemdelingenzaken M. RYCKASEYS.

Gehoord de opmerkingen van de verzoekende partij en haar advocaat I. LECOMPTE *loco* advocaat S. MICHOLT en van attaché K. ALLYNS, die verschijnt voor de verwerende partij.

WIJST NA BERAAD HET VOLGENDE ARREST:

1. Over de gegevens van de zaak

De verzoekende partij verklaart de Afghaanse nationaliteit te bezitten en geboren te zijn op 31 december 1998.

De verzoekende partij verklaart het Rijk te zijn binnengekomen op 1 november 2015 en dient op 9 december 2015 een verzoek om internationale bescherming in.

Op 20 juni 2017 wordt de verzoekende partij op het Commissariaat-generaal voor de vluchtelingen en de staatlozen gehoord.

Op 27 september 2017 neemt de adjunct-commissaris-generaal voor de vluchtelingen en de staatlozen de beslissing waarbij zowel de vluchtelingenstatus als de subsidiaire beschermingsstatus worden geweigerd.

Dit is de bestreden beslissing, die luidt als volgt:

“(…)

A. Feitenrelaas

U verklaart de Afghaanse nationaliteit te bezitten en afkomstig te zijn uit het dorp Raqul in de regio Sanglakh, district Jalrez, provincie Maidan Wardak. Op 13-jarige leeftijd verhuisde u naar Iran, waar u zich vestigde in Teheran. U behoort tevens tot de Sadat-etnie. Uw vader was een herder in Afghanistan. Op een dag kreeg hij een conflict met Kuchi's, die schapen van hem wilden stelen.

Uw vader werd door hen gedood. Na de moord op uw vader bedreigden de Kuchi's ook u en uw familie. Als reactie hierop vluchtten jullie naar Iran. U was op dit moment 12 à 13 jaar. In Iran kreeg u te maken met discriminatie en problemen met de politie. U vreesde dat ze u zouden terugsturen naar Afghanistan. Hierdoor verliet u samen met uw familie Iran. Onderweg raakte u uw moeder en twee broers kwijt.

U verliet Iran vermoedelijk in oktober 2014 en kwam aan in België op 1 november 2015. U vroeg op 9 december 2015 asiel aan.

Ter staving van uw asielaanvraag dient u geen documenten in.

B. Motivering

Er dient te worden opgemerkt dat u doorheen uw verklaringen niet aannemelijk heeft gemaakt dat u een persoonlijke vrees voor vervolging zoals bedoeld in de Vluchtelingenconventie heeft of een reëel risico op het lijden van ernstige schade zoals bepaald in de definitie van subsidiaire bescherming loopt.

Op een asielzoeker rust de verplichting om van bij aanvang van de procedure zijn volle medewerking te verlenen bij het verschaffen van informatie over zijn asielaanvraag, waarbij het aan hem is om de nodige feiten en relevante elementen aan te brengen bij de Commissaris-generaal, zodat deze kan beslissen over de asielaanvraag. De medewerkingsplicht vereist dus van u dat u correcte verklaringen aflegt en waar mogelijk documenten voorlegt met betrekking tot uw identiteit, uw nationaliteit, de landen en plaatsen van eerder verblijf, eerdere asielverzoeken, reisroutes en reisdocumenten. Niettegenstaande u bij de aanvang van uw gehoor uitdrukkelijk gewezen werd op de medewerkingsplicht die op uw schouders rust (zie gehoorverslag CGVS, p. 2), blijkt uit het geheel van de door u afgelegde verklaringen en de door u voorgelegde stukken duidelijk dat u niet heeft voldaan aan deze plicht tot medewerking.

Er werd immers vastgesteld dat er geen geloof kan worden gehecht aan uw beweerde verblijf in Afghanistan. Dit is nochtans belangrijk voor de inschatting van uw vrees voor vervolging en uw nood aan subsidiaire bescherming. Het belang duidelijkheid te verschaffen over uw feitelijke herkomst en uw eerdere verblijfplaatsen kan niet genoeg benadrukt worden. De werkelijke streek van herkomst is van essentieel belang voor het onderzoek van de nood aan internationale bescherming. Het is immers de streek van feitelijke herkomst in functie waarvan de vrees voor vervolging en het risico op ernstige schade zal onderzocht worden. Indien doorheen het onderzoek van het dossier moet worden vastgesteld dat een asielzoeker geen zicht biedt op zijn reële verblijfssituatie of regio van herkomst, dient te worden besloten dat de asielmotieven, die zich er zouden hebben voorgedaan, niet aangetoond worden. Een asielzoeker die over zijn eerdere verblijfplaatsen ongeloofwaardige verklaringen aflegt en daardoor het voor de asielinstanties onmogelijk maakt vast te stellen dat hij ook werkelijk afkomstig is uit een streek waar er een risico op ernstige schade bestaat en of hij niet de mogelijkheid heeft zich in een streek te vestigen waar geen zo een risico bestaat, maakt bovendien niet aannemelijk dat hij nood heeft aan subsidiaire bescherming.

Ten eerste kan geen geloof worden gehecht aan uw verklaringen omtrent uw leven als Afghaans vluchteling in Teheran.

Zo blijkt u geen beeld te kunnen geven van uw leven als Afghaans vluchteling in Iran, de mensen die u daar kende en uw activiteiten. Zo verklaart u dat u in de 3,5 à 4 jaar dat u in Iran woonde niets anders deed dan werken. De rest van de tijd bleef u thuis en ging u nergens naartoe (CGVS gehoorverslag, p. 12). Gevraagd waar u naar toe ging, wat u deed en wie u ontmoette, antwoordt u opnieuw dat u ofwel op uw werk was ofwel thuis bij uw moeder (CGVS, p. 12). Wanneer u er op wordt gewezen dat het ongeloofwaardig is dat u vier jaar lang nergens naartoe ging antwoordt u dat u toen jong was en vrees had voor problemen (CGVS, p. 13). U wordt u gezegd dat u gewoon wordt gevraagd om te vertellen over u leven in Iran, waar u naartoe ging en met wie u omging. U herhaalt echter dat u nergens naar toe ging toen u in Iran woonde (CGVS, p. 13). Later wordt u nogmaals gevraagd of u ergens anders in Teheran ging dan buiten werk. U antwoordt ontkennend (CGVS, p. 13).

Ook zegt u in Iran geen contact te hebben gehad met andere Afghanen. Enkel op uw werk zag u andere Afghanen. U verklaart dit door te zeggen dat u in een woestijng gebied woonde waar nauwelijks Afghanen woonden (CGVS, p. 14). Nochtans hebt u tijdens het gehoor verklaard dat u woonde in Bare Awshar, een onderdeel van de wijk Shah Abdullahzim en dat in Shah Abdullahzim wel veel Afghanen woonden (CGVS, p. 5, 14). Hoewel het dus mogelijk is dat er in uw buurt Bare Awshar weinig Afghanen woonden woonde u dichtbij buurten waar wel Afghanen woonden. Opnieuw kan het CGVS moeilijk geloof hechten aan uw bewering nooit in contact te komen met mensen van de grote Afghaanse gemeenschap in Teheran. U was immers het oudste mannelijke lid van uw gezin en bovendien werkte u in Teheran samen met andere Afghanen. Daarenboven wordt, zoals hierboven gezegd, geen geloof gehecht aan uw bewering dat u nooit buiten uw huis kwam. Er wordt u gevraagd waar uw Afghaanse collega's oorspronkelijk vandaan kwamen in Afghanistan. U zegt dat u dit niet vroeg en dat er op het werk niet werd gepraat over Afghanistan hetgeen niet overtuigt (CGVS, p. 14, 16). U blijkt van geen enkele Afghaan die u kende in Teheran te kunnen zeggen waar hij of zij oorspronkelijk vandaan kwam in Afghanistan (CGVS, p. 14). Ook moet u het antwoord schuldig blijven wanneer gevraagd wordt of u weet waarom bepaalde mensen die u kende Afghanistan ontvlucht waren (CGVS, p. 16). Later in het gehoor wordt u nogmaals gevraagd met wie u allemaal contact had in Iran. U antwoordt echter opnieuw dat u enkel contact had met uw broers en moeder (CGVS, p. 17).

Het is niet geloofwaardig dat u gedurende uw verblijf in Iran op geen enkele wijze contact had met mensen binnen de Afghaanse gemeenschap. U was immers het oudste mannelijk gezinslid, u werkte in de stad met andere Afghanen. U kunt bovendien niet duiden waarom uw gezin zich op een plaats vestigde waar nauwelijks Afghanen woonden. Hiernaar gevraagd antwoordt u enkel: 'we hadden geen geld' (CGVS, p. 14). Meer informatie geeft u hier niet over. Als reden voor het feit dat u steeds thuis bleef en weinig contact had met anderen haalt u aan dat u jong was en vrees had voor problemen (CGVS, p. 13). Nochtans kunt u, zoals in de verder in de beslissing zal blijken, niet verklaren wat u nu precies vreesde.

U zegt dat u geen legale verblijfsstatus had in Iran (CGVS, p. 7). Op de vraag of uw gezin nooit probeerde een status te verkrijgen antwoordt u: 'nee, na Afghanistan verlaten te hebben wilden we op een kalme plaats ons terugtrekken. We hadden mentale problemen' (CGVS, p. 8). Dit verklaart echter niet waarom uw gezin verkoos om illegaal te blijven leven in plaats van te proberen een legale status te bekomen, zeker gezien u zegt dat u vreesde terug naar Afghanistan gestuurd te worden (CGVS, p. 27). U zegt wel dat er Afghaanse vluchtelingen waren die een legale status hadden. U weet echter niet hoe ze die hebben verkregen. Gevraagd hiernaar zegt u dat u hen dit niet vroeg (CGVS, p. 8). U weet ook niet of het mogelijk was voor Afghanen om een status te bekomen (CGVS, p. 8). Er kan echter verwacht worden dat u hiervan op de hoogte zou zijn. Gevraagd of niemand ooit sprak over de manieren waarop je legaal in Iran kon blijven antwoordt u: 'Het was niet cruciaal voor me, ik vroeg niemand ernaar' (CGVS, p. 8). Nochtans blijkt duidelijk uit uw verklaringen dat dit voor u wel een cruciaal gegeven was, aangezien uw illegale status er voor zorgde dat u niet naar buiten kon en u vreesde naar Afghanistan terug gestuurd te worden (CGVS, p. 9, 27). Het is bijgevolg onlogisch dat iemand in uw positie nooit informatie zou proberen in te winnen over een mogelijke verblijfsstatus.

Over de mensen die wel een verblijfsstatus hadden weet u ook te zeggen dat zijn hun kaart ieder jaar moesten laten vernieuwen (CGVS, p. 8). U weet echter niet hoe deze kaart heet (CGVS, p. 8). Wanneer u later met de juiste term, namelijk amayesh, wordt geconfronteerd, blijkt u dit niet te kennen. (CGVS, p. 14).

Hoewel u kunt vertellen over de restricties die er bestonden voor Afghanen in Iran, kunt u nauwelijks vertellen over dingen die u zelf hebt meegemaakt. U vertelt over controles door de politie maar wanneer u gevraagd wordt of u zelf zo'n controles meegemaakt hebt kunt u enkslechts vertellen over één incident

waarbij u werd gearresteerd. Over dat incident kunt u niet meer details geven dan dat u werd gearresteerd, meegenomen werd naar het politiekantoor en de volgende dag vrijgekocht werd door uw werkgever (CGVS, p. 10).

Gevraagd hoe u zelf behandeld werd in Iran en hoe het was om daar als illegale vluchteling te leven antwoordt u dat het niet goed was (CGVS, p. 11). Wanneer u wordt aangespoord om hier dieper op in te gaan antwoordt u: 'Er zijn mensen die ons niet goed behandelen, ze hadden Afghanen niet graag. Ik moest van 's morgens tot 's avonds werken. We leefden in een afgelegen gebied, ons huis lag in een woestijn' (CGVS, p. 11). U wordt gevraagd om specifieke voorbeelden te geven van contacten met Iraniërs die u slecht behandelden. U antwoordt dat er in elke gemeenschap goede en slechte mensen zijn en dat u veel geluk had dat uw werkgever een goede man was (CGVS, p. 11). De vraag moet u nog twee maal worden gesteld zonder dat u er op antwoordt voor dat u zegt dat u zelf eigenlijk nooit slecht werd behandeld maar dat u het had over andere Afghanen (CGVS, p. 12). Los van het feit dat u opeens uw verklaringen aanpast wanneer u wordt gevraagd naar specifieke voorbeelden spreken uw verklaringen dat u nooit problemen had uw verklaringen tegen dat u altijd binnenshuis bleef uit vrees voor problemen.

U vertelt dat er veel politiecontroles waren, zowel op de werkplaatsen als aan de taxistandplaatsen waar werknemers de taxi namen van en naar huis (CGVS, p. 10). Er wordt u gevraagd hoe u er voor zorgde dat u de politie ontweek toen u zich in de stad bewoog. U antwoordt: 'ik kon niets doen, ik vroeg aan god om me te helpen. Ik leefde daar toevallig' (CGVS, p. 12). Wanneer u wordt aangespoord hier meer over te vertellen kunt u opnieuw niet op de vraag antwoorden en zegt u dat u geluk moest hebben (CGVS, p. 12). U zou echter in staat moeten zijn om wat te vertellen over welke maatregelen u nam om de politie te ontwijken wanneer u in de stad was.

Ten tweede kan geen geloof worden gehecht aan uw herkomst uit Sanglakh, in het district Jalrez van de provincie Maidan Wardak.

Gevraagd om te vertellen over uw dorp, waar u tot uw dertiende gewoond hebt, vertelt u dat u woonde in een tent op een berg. Aan de voet van de berg waren wat huizen en een rivier. Achter de huizen waren landbouwvelden. De rivier liep in het midden van de huizen (CGVS, p. 17). Wat specifieker gevraagd naar hoe de omgeving van uw dorp eruit ziet antwoordt u vaagweg: 'twee bergen aan twee kanten, een rivier, huizen van de mensen, hun landbouwvelden en hun vee' (CGVS, p. 17). U kunt echter geen specifieke dingen opnoemen. Er wordt u de volgende vraag gesteld: 'Sanglakh is een vallei, hier hebben we geen zo'n valleien. Dus hoe moet ik me dat voorstellen? Kun je me een beetje een specifiekere beschrijving geven?' (CGVS, p. 17). U antwoordt hierop echter: 'Ik weet niet wat je wilt weten, vraag me alsjeblieft specifieke vragen' (CGVS, p. 17). Het is opmerkelijk dat, gevraagd naar uw regio, u niet gedetailleerder kunt vertellen en enkel vaag spreekt over een berg, velden en een rivier.

Verder gevraagd naar uw dorp zelf, vertelt u over een hospitaal in Sanglakh, een schrijn, een school en drinkbaar water dat van de bergen kwam. Meer dingen waren er volgens u niet. Wanneer u wordt gevraagd of er in de ganse vallei niets meer was dan een hospitaal, een schrijn en een school, antwoordt u: 'wat nog meer wil je weten?' (CGVS, p. 18). Er wordt u gevraagd wat u allemaal ziet wanneer u uit uw huis komt. U vertelt weer in algemene termen dat u velden, de rivier, huizen, dieren en bergen ziet. Gevraagd naar meer specifiekere voorbeelden, bijvoorbeeld wiens huizen of wiens velden u zag antwoordt u dat u maar één iemand kent, een oude man genaamd Sayed H(...). Voor het overige kunt u geen enkele persoon opnoemen die u kent in uw dorp. U zegt ook dat u niemand kende. (CGVS, p. 18, 24).

Gevraagd wat u zich nog herinnert van uw leven in het subdorp Raqul, antwoordt u dat u zich uw familie, uw tent en de berg waarop werd gespeeld herinnert (CGVS, p. 19). Wanneer u wordt aangespoord hier dieper op in te gaan vertelt u nog dat uw twee jongere broers en u altijd op de berg gingen spelen. U zegt dat er niets meer te vertellen is (CGVS, p. 19). Wanneer u nogmaals wordt aangespoord om hier verder op in te gaan zegt u dat u ook soms klaver ging verzamelen op de berg (CGVS, p. 20). U zegt ook dat u buiten uw dorp enkel naar het schrijn ging en nooit ergens anders bent geweest (CGVS, p. 21). U weet ook niet of er ooit buitenlandse troepen in uw regio aanwezig waren toen u daar nog woonde (CGVS, p. 22). Alhoewel u hier en daar wel dingen kunt vertellen over uw leven in Maidan Wardak zijn uw verklaringen niet wat kan verwacht worden van iemand die tot zijn dertiende in dat dorp heeft gewoond.

Bovendien komt de kennis die u wel bezit over uw regio ingestudeerd over. Zo zegt u nooit naar de bazaar te zijn geweest maar kunt u wel alle dorpen in volgorde opsommen van uw dorp naar de bazaar. Bovendien bent u al 6 jaar niet meer in uw dorp geweest. Gevraagd hoe het komt dat u dit weet antwoordt u: 'Als je in een plaats woont moet je je omgeving kennen' (CGVS, p. 21). U kunt vertellen waar de weg die door Sanglakh loopt begint en eindigt, hoewel u nooit op die plaatsen bent geweest (CGVS, p. 21). Als verklaring hiervoor zegt u dat iedereen in uw regio dit wist (CGVS, p. 22).

Toen u in Iran woonde zei u moeder over Sanglakh dat het twee bergen heeft, een groene plaats en een rivier. Verder heeft ze u nooit iets verteld over Sanglakh. Over Afghanistan vertelde ze u al helemaal niets (CGVS, p. 23, 24). U zegt dat jullie niet over Afghanistan praatten na wat jullie daar hadden meegemaakt (CGVS, p. 23). Ook met andere Afghanen, zoals uw collega's op het werk, praatte u nooit over Afghanistan (CGVS, p. 16). Over de taliban zegt u niets te weten (CGVS, p. 22). Het is ongeloofwaardig dat uw moeder u nooit iets zou verteld hebben over Afghanistan of de regio waar jullie vandaan komen nadat jullie zich in Iran vestigden.

Later in het gehoor wordt u nogmaals gevraagd om te vertellen over uw leven in Sanglakh, mensen die u kende, vriendjes waar u mee speelde, dingen die u zich herinnert. U antwoordt dat u zich niets herinnert (CGVS, p. 27).

Gelet op het geheel van bovenstaande vaststellingen hebt u niet aannemelijk gemaakt daadwerkelijk afkomstig te zijn uit het district Jalrez gelegen in de provincie Maidan Wardak. Eveneens maakt u aannemelijk als Afghaans vluchteling in Iran te hebben gewoond. Gelet op de ongeloofwaardigheid van uw beweerde regio van herkomst in Afghanistan kan er evenmin enig geloof worden gehecht aan uw asielrelaas dat er onlosmakelijk mee verbonden is. Immers, aangezien er geen geloof kan gehecht worden aan het feit dat voor uw komst naar België in Maidan Wardak en Iran heeft verbleven, kan er evenmin geloof worden gehecht aan de feiten die zich volgens uw verklaringen in deze regio hebben voorgedaan. Bijgevolg maakt u niet aannemelijk dat u gegronde redenen heeft om te vrezen voor vervolging in vluchtelingenrechtelijke zin en bestaan er evenmin zwaarwegende gronden om aan te nemen dat u bij een terugkeer naar uw land van herkomst een reëel risico zou lopen op ernstige schade in de zin van artikel 48/4, § 2, a) en b) van de Vreemdelingenwet.

De subsidiaire beschermingsstatus kan niettemin worden verleend indien het aannemelijk is dat een asielzoeker een reëel risico op ernstige schade loopt dat losstaat van het risico voortvloeiende uit het ongeloofwaardige asielrelaas, meer in het bijzonder met toepassing van artikel 48/4, §2, c) van de Vreemdelingenwet. Artikel 48/4, §2, c) van de Vreemdelingenwet beoogt immers bescherming te bieden in de uitzonderlijke situatie dat de mate van willekeurig geweld in het aan de gang zijnde gewapend conflict in het land van herkomst dermate hoog is dat zwaarwegende gronden bestaan om aan te nemen dat een burger die terugkeert naar het betrokken land of, in voorkomend geval, naar het betrokken gebied, louter door zijn aanwezigheid aldaar een reëel risico loopt op de in voornoemd artikel van de Vreemdelingenwet bedoelde ernstige bedreiging.

Dienaangaande dient opgemerkt te worden dat vele Afghanen binnen Afghanistan verhuisd zijn (eventueel na een eerder verblijf in het buitenland). De geboorteplaats en de oorspronkelijke verblijfplaats(en) vormen derhalve niet noodzakelijk de (actuele) plaats of regio van herkomst. Het aantonen van de laatste verblijfplaats(en) binnen Afghanistan is dan ook essentieel, vermits er op grond van artikel 48/5, § 3 van de Vreemdelingenwet geen behoefte aan bescherming is indien een asielzoeker afkomstig is uit een regio waar er geen risico op ernstige schade aanwezig is of als de asielzoeker over de mogelijkheid beschikt zich in zo'n regio te vestigen. Bijgevolg kan een asielzoeker, met betrekking tot de vraag of hij bij terugkeer een reëel risico loopt op ernstige schade in de zin van artikel 48/4, §2, c) van de Vreemdelingenwet, dan ook niet volstaan met een loutere verwijzing naar zijn Afghaanse nationaliteit doch moet hij enig verband met zijn persoon aannemelijk maken ook al is daartoe geen bewijs van individuele bedreiging vereist. U maakt zelf het bewijs van een dergelijk verband met uw persoon onmogelijk door geen duidelijkheid te scheppen over uw voorgehouden verblijfplaatsen in en/of feitelijke herkomst uit Afghanistan.

U werd tijdens het gehoor op de zetel van het CGVS dd. 20 juni 2017 nochtans uitdrukkelijk gewezen op het belang van het afleggen van correcte verklaringen met betrekking tot uw identiteit, uw nationaliteit, de landen en plaatsen van eerder verblijf, eerdere asielverzoeken, reisroutes en reisdocumenten. U werd op het einde van het gehoor uitdrukkelijk geconfronteerd met de vaststelling dat er geen geloof kan worden gehecht aan uw voorgehouden verblijfplaatsen. U werd er vervolgens op gewezen dat het niet volstaat om louter te verwijzen naar uw Afghaanse nationaliteit en dat het voor de beoordeling van uw

asielaanvraag van uitermate groot belang is dat u een duidelijk zicht geeft op uw eerdere verblijfplaatsen voor uw komst naar België. Er werd voorts benadrukt dat het gegeven dat u niet recent uit Afghanistan afkomstig bent en/of dat u een tijd in een derde land heeft verbleven op zich niet problematisch is, maar dat het wel belangrijk is dat u deze informatie meedeelt zodat het CGVS de mogelijkheid wordt gegeven uw asielaanvraag correct te beoordelen rekening houdend met al uw verklaringen. Er werd tot slot beklemtoond dat indien u het CGVS niet duidelijk maakt waar en onder welke omstandigheden u gedurende de laatste jaren voor uw komst naar België werkelijk heeft verbleven en geen correct zicht biedt op uw werkelijke achtergrond en leefsituatie, u evenmin de door u aangehaalde nood aan bescherming aannemelijk maakt (CGVS, p. 2, 27). U bleef echter bij uw verklaringen.

Uit bovenstaande vaststellingen blijkt dat u niet de waarheid heeft verteld over waar u verbleven heeft voor uw komst naar België. Desondanks het feit dat het CGVS u uitgebreid de kans heeft geboden hierover klaarheid te scheppen, blijft u ook na confrontatie met de bevindingen van het CGVS volharden in uw verklaringen, dit in weersprek van de plicht tot medewerking die op uw schouders rust. Door uw gebrekkige medewerking op dit punt verkeert het Commissariaat-generaal in het ongewisse over waar u voor uw aankomst in België in Afghanistan of elders leefde, onder welke omstandigheden, en om welke redenen u uw werkelijke streek van herkomst verlaten heeft. Door bewust de ware toedracht op dit punt, dat de kern van uw asielrelaas raakt, te verzwijgen maakt u bijgevolg niet aannemelijk dat u bij een terugkeer naar Afghanistan een reëel risico op ernstige schade loopt.

Het CGVS benadrukt dat het uw taak is om de verschillende elementen van uw relaas toe te lichten en alle nodige elementen voor de beoordeling van uw asielaanvraag aan te reiken. Het CGVS erkent tegelijkertijd dat het een samenwerkingsplicht heeft, in de zin dat het de door u aangebrachte elementen moet beoordelen rekening houdend met de informatie over het land van herkomst en dat het er toe gehouden is na te gaan of er onder de door u aangebrachte elementen, elementen zijn die wijzen op een gegronde vrees of een reëel risico en die zo nodig bijkomend te onderzoeken. Een onderzoek in die zin werd uitgevoerd. Rekening houdend met alle relevante feiten in verband met uw land van herkomst, en na een grondig onderzoek van alle door u afgelegde verklaringen en de door u overgelegde stukken dient evenwel besloten te worden dat er in uw hoofde geen elementen voorhanden zijn die wijzen op een gegronde vrees tot vervolging of een reëel risico op ernstige schade bij terugkeer.

C. Conclusie

Op basis van de elementen uit uw dossier, kom ik tot de vaststelling dat u niet als vluchteling in de zin van artikel 48/3 van de Vreemdelingenwet kan worden erkend. Verder komt u niet in aanmerking voor subsidiaire bescherming in de zin van artikel 48/4 van de Vreemdelingenwet.”.

2. Over de gegrondheid van het beroep

2.1. In een eerste middel beroept de verzoekende partij zich op de schending van de artikelen 48/3 en 48/4 van de wet van 15 december 1980 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen (hierna: de Vreemdelingenwet) *juncto* artikel 4, leden 1, 2 en 3 van de richtlijn 2011/95/EU van het Europees Parlement en de Raad van 13 december 2011 inzake normen voor de erkenning van onderdanen van derde landen of staatlozen als personen die internationale bescherming genieten, voor een uniforme status voor vluchtelingen of voor personen die in aanmerking komen voor subsidiaire bescherming, en voor de inhoud van de verleende bescherming (herschikking) (hierna: richtlijn 2011/95/EU), van de zorgvuldigheidsplicht en van de materiële motiveringsplicht, “*minstens van de mogelijkheid tot toetsen van de materiële motivering*”.

In een tweede middel beroept de verzoekende partij zich op de schending van de artikelen 48/3 en 48/6 van de wet van de Vreemdelingenwet, van artikel 1, A van het Internationaal Verdrag betreffende de status van vluchtelingen, ondertekend te Genève op 28 juli 1951 en goedgekeurd bij wet van 26 juni 1953 (hierna: het Verdrag van Genève) en van de materiële motiveringsplicht, “*minstens van de mogelijkheid tot toetsen van de materiële motivering*”.

In een derde middel beroept de verzoekende partij zich op de schending van de artikelen 48/3, 48/4, § 2, a) en b) en 48/6 van de Vreemdelingenwet, van artikel 1, A van het Verdrag van Genève en van de materiële motiveringsplicht, “*minstens van de mogelijkheid tot toetsen van de materiële motivering*”.

In een vierde middel beroept de verzoekende partij zich op de schending van artikel 48/4 van de Vreemdelingenwet en van de materiële motiveringsplicht, “minstens van de mogelijkheid tot toetsen van de materiële motivering”.

Gelet op de nauwe samenhang tussen de middelen worden ze samen besproken.

2.1.1. De verzoekende partij licht haar middelen als volgt toe:

“4. IN RECHTE

4.1. Eerste middel

☐ *Schending van artikel 48/3 en artikel 48/4 van de Vreemdelingenwet juncto artikel 4 lid 1, 2 en 3 van de Richtlijn 2011/95/EU van het Europees Parlement en de Raad van 13 december 2011 (medewerkingsplicht); ☐ Schending van de zorgvuldigheidsplicht; ☐ Schending van de materiële motiveringsplicht, minstens van de mogelijkheid tot toetsen van de materiële motivering.*

Samenvatting middel:

Verzoeker werkte wel degelijk mee aan zijn verhoor en voldeed aan zijn medewerkingsplicht. Het verwijt dat verweerster maakt ten opzichte van verzoeker mist alle grondslag

Verweerster heeft de asielaanvraag van verzoeker afgewezen omdat zij meent dat verzoeker zijn medewerkingsplicht niet vervuld heeft en onvoldoende duidelijkheid heeft geschept

“Niettegenstaande u tijdens het gehoor uitdrukkelijk gewezen werd op de medewerkingsplicht die op uw schouders rust (CGVS, p. 2) blijkt uit het geheel van de door u afgelegde verklaringen en de door u voorgelegde stukken duidelijk dat u niet voldaan heeft aan deze plicht tot medewerking.” (stuk 1).

Deze medewerkingsplicht volgt uit de interpretatie van de Vreemdelingenwet conform Richtlijn 2011/95/EU van het Europees Parlement en De Raad van 13 december 2011 inzake normen voor de erkenning van onderdanen van derde landen of staatlozen als personen die internationale bescherming genieten, voor een uniforme status voor vluchtelingen of voor personen die in aanmerking komen voor subsidiaire bescherming, en voor de inhoud van de verleende bescherming (herschikking, hierna kwalificatierichtlijn).

Meer bepaald artikel 4, lid 1, 2 en 3 van de Kwalificatierichtlijn verduidelijken wat onder de medewerkingsplicht moet worden begrepen:

1. De lidstaten mogen van de verzoekster verlangen dat hij alle elementen ter staving van het verzoek om internationale bescherming zo spoedig mogelijk indient. De lidstaat heeft tot taak om de relevante elementen van het verzoek in samenwerking met de verzoekster te beoordelen.

2. De in lid 1 bedoelde elementen bestaan in de verklaringen van de verzoekster en alle documentatie in het bezit van de verzoekster over zijn leeftijd, achtergrond, ook die van relevante familieleden, identiteit, nationaliteit(en), land(en) en plaats(en) van eerder verblijf, eerdere verzoeken, reisroutes, reisdocumenten en de redenen waarom hij een verzoek om internationale bescherming indient.

3. De beoordeling van een verzoek om internationale bescherming moet plaatsvinden op individuele basis en houdt onder meer rekening met: (...)

Verweerster verwijt verzoeker meer bepaald, dat hij zou hebben verzaakt om duidelijkheid te scheppen over zijn plaats van herkomst en verder dat hij ongeloofwaardige verklaringen zou afgelegd hebben over zijn verblijf als Afghaanse vluchteling in Iran.

Verzoeker wenst hieromtrent eveneens te benadrukken dat hij zijn uiterste best gedaan heeft om hierover duidelijkheid te scheppen.

Wat zijn afkomst uit Afghanistan betreft vermeldde verzoeker verschillende dorpen, kon hij ook verschillende scholen situeren en dit ten opzichte van andere dorpen in Afghanistan.

Ook over zijn leven in Iran was verzoeker duidelijk hij beschreef naar zijn beste vermogen het dagelijkse leven in Iran en de problemen waarmee Afghansen er te kampen hebben. Hierop wordt verder ingegaan in het volgende middel. Dat verzoeker niet zou meegewerkt hebben aan het onderzoek van verweerster is een helemaal onjuist, hij heeft naar zijn beste vermogen alles voorgelegd wat hij kon.

Aangezien verzoeker zijn familieleden onderweg is kwijtgeraakt is het voor hem jammer genoeg volstrekt onmogelijk om documenten ter staving neer te leggen.

Louter op basis van het feit dat zij verzoeker niet gelooft, stelt verweerster dat hij aan zijn medewerkingsplicht heeft verzaakt, met alle gevolgen van dien. Dit is evenwel een argumentatie die hiertoe onmogelijk kan volstaan, het is niet omdat verweerster het relaas van verzoeker niet gelooft, dat verzoeker zijn medewerkingsplicht niet zou hebben nagekomen.

Verdere tegenstellingen of onduidelijkheden worden in het volgende middel aangehaald, aangezien hier slechts dient aangetoond te worden dat verzoeker wel degelijk tegemoet gekomen is aan zijn medewerkingsplicht.

4.2. Tweede middel

□ Schending van artikel 48/3 van de Vreemdelingenwet; □ Schending van artikel 48/6 van de Vreemdelingenwet; □ Schending van artikel 1A van het Verdrag van Genève; □ Schending van de materiële motiveringsplicht, minstens van de mogelijkheid tot toetsen van de materiële motivering.

Samenvatting middel:

Verzoeker en zijn familie kregen in Afghanistan problemen omwille van een conflict met de Kuchi's. De vader van verzoek werd door hen vermoord. Verzoeker vluchtte naar Iran. Verzoeker kon daar niet rekenen op bescherming. Verzoeker was vrij jong bij zijn vlucht, waardoor hij niet kon voldoen aan de onrealistische verwachtingen van verweerster.

Artikel 1 van het Vluchtelingenverdrag (Genève, 1951) definieert het begrip vluchteling. De vier elementen van deze definitie zijn de volgende:

- 1) zich buiten het land van herkomst bevinden; 2) een gegronde vrees voor vervolging hebben; 3) "omwille van ras, religie, nationaliteit, behoren tot een bepaalde sociale groep of politieke overtuiging". 4) de bescherming van het land van herkomst niet kunnen of niet willen inroepen.

Deze elementen toegepast op verzoeker:

- 1) zich buiten het land van herkomst bevinden

Verzoeker bevindt zich hier in België, waar hij zijn aanvraag tot asiel heeft ingediend op 9 december 2015.

- 2) een gegronde vrees voor vervolging hebben

Weliswaar vereist deze vrees zowel een subjectief als een objectief element, doch vrees volstaat. De asielzoeker moet aantonen dat het risico voor vervolging bestaat, doch moet niet bewijzen dat de gevreesde vervolging ook effectief zal plaatsvinden of reeds plaats heeft gehad (Vanheule D., Vluchtelingen, Overzicht, Mys & Breesch, Gent, 1999, o.c., 21-22).

Verweerster haalt in de bestreden beslissing aan dat verzoeker er niet in geslaagd zou zijn aannemelijk te maken Afghanistan te zijn ontvlucht wegens een gegronde vrees voor vervolging zoals bepaald in de Vluchtelingenconventie of een reëel risico op het lijden van ernstige schade zoals bepaald in de definitie van subsidiaire beschermingsstatus loopt.

Dit strookt evenwel niet met de werkelijkheid. Verzoeker zal aan vervolging minstens ernstige schade worden blootgesteld bij terugkeer. Bovendien gaat verweerster uit van verkeerde veronderstellingen.

- Verblijf in Iran

Verzoeker heeft wel degelijk veel verklaringen gegeven over zijn leven in Iran. Zo was hij duidelijk over het feit dat hij er 'ondergedoken' leefde.

"Ik werkte niet een dag, die dag sliep ik thuis, bleef ik thuis met mijn moeder, zij bereidde eten, we aten samen, de volgende dag ging ik naar huis." (Administratief dossier van verweerster, verhoor van verzoeker op 20 juni 2017, p 12.)

Verzoeker had geen vrienden en/of kennissen in Iran. De situatie was er voor hem en zijn familie alles behalve optimaal. Ze hadden een grote angst voor de politie. De politie in Iran gedraagt zich immers helemaal anders dan de politie in België.

Verzoeker wenst te benadrukken dat tijdens het verhoor het duidelijk was dat de tolk verzoeker niet goed begreep en bijgevolg niet alles goed kon vertalen.

Verder wil verzoeker benadrukken dat de meeste Afghanen die in Iran komen wonen dit samen met 4 à 5 personen doen. Op die manier werken ze samen en huren ze samen een woning. Verzoeker was de enige kostwinner van het gezin dus hij kon maar een woning in een zeer slechte staat huren.

Op het moment dat verzoeker met zijn gezin naar Iran verhuisde was hij erg jong. Bijgevolg had verzoeker geen idee over de procedure om een legaal verblijf te kunnen krijgen in Iran. Op vandaag weet hij dat het enorm moeilijk is om een verblijfsrecht in Iran te krijgen, enkel die personen die al jaren eerder Afghanistan ontvlucht waren en in Iran wonen hebben er een verblijfsvergunning kunnen bemachtigen. Voor verzoeker was dit simpelweg onmogelijk.

Verzoeker kende inderdaad de term 'Amayesh' niet, omdat deze door Afghanen zelf niet of nauwelijks gebruikt wordt. Afghanen zelf houden het steeds bij de benaming 'Carte Afghan'

"Hoe heet de vluchtelingekaart in Iran? Het heet Afghan card" (Administratief dossier van verweerster, verhoor van verzoeker op 20 juni 2017, p 8.)

Verweerster verwijt verzoeker in de bestreden beslissing niet gedetailleerd genoeg te zijn over verschillende gebeurtenissen die hij zou moeten hebben meegemaakt. Echter verwees verzoeker uitgebreid naar zaken waar men als Afghaans vluchteling in Iran mee te maken had.

"Als je geen legale status hebt kun je niet op de straat lopen. Als de politie weet dat je illegale vluchteling bent zullen ze je arresteren en terugsturen naar je land. Met een kaart kun je geen huis onder je eigen naam kopen als afghaan maar je kunt leven in een huis. (...) Als ze geen status hadden konden ze niet van een stad naar een andere stad reizen. En de politie zou ze arresteren. (...) De politie deed controles van tijd tot tijd. Bijvoorbeeld, ze gingen naar werkplaatsen en vroegen werkers om hun id-kaarten te tonen als ze die hadden, zei de politie niets. Als ze die niet hadden, arresteerde de politie ze" (Administratief dossier van verweerster, verhoor van verzoeker op 20 juni 2017, p 8.)

Verzoeker wil nogmaals benadrukken dat hij erg jong was. Hij ging nooit naar een park om te spelen met andere Afghaanse kinderen, want in die parken kwamen er steeds personen van de overheid langs. Deze namen dan Afghaanse kinderen mee en verzoeker had hier enorm veel schrik voor. Verzoeker durfde bijgevolg niet met andere kinderen spelen en was dus zeer geïsoleerd. Er was maar één focus voor verzoeker en dit was voor eten zorgen voor zijn familie en overleven.

- Kennis over Afghanistan

Verweerster gaat in de besteden beslissing te veel uit van de onrealistische verwachting dat verzoeker tot in de perfectie het leven in Afghanistan kan beschrijven. Haar beslissing is grotendeels gebaseerd op de gebrekkige kennis van verzoeker over zijn geboorteland Afghanistan.

Verzoeker benadrukt dat hij reeds op 12 à 13 jarige leeftijd Afghanistan verliet, om vervolgens op 17 jarige leeftijd in België asiel aan te vragen.

Samen met de leeftijd dient ook het niveau van educatie in acht genomen worden. Dit wordt ook bevestigd door de UNHCR:

"The applicant's level of formal education may affect his or her understanding of the context of certain events experienced. It may also affect the applicant's ability to respond to general knowledge questions

intended to probe the credibility of his or her statements. Less educated applicants may have limited knowledge of the history, geography, and social, political, and economic conditions in their countries and/or regions of origin.” (stuk 7, UNHCR Beyond Proof, credibility assessment in EU Asylum Systems , p. 68, te consulteren via: <http://www.unhcr.org/51a8a08a9.pdf>, verzoeker zet vet)

Een gelimiteerde kennis lijkt dan ook volkomen normaal. Met dit gegeven werd allerm minst rekening gehouden door verweerster in de bestreden beslissing. Dit zal blijken uit het vervolg van dit middel.

Verweerster haalt in de bestreden beslissing aan dat het kan worden verondersteld dat de moeder van verzoeker hem verschillende zaken over Afghanistan zouden moeten hebben verteld. Verweerster bekijkt dit gegeven vanuit een te westerse bril. Hierboven op kan niet verwacht worden dat de moeder alle details in verband met haar afkomst zou verduidelijken aan haar zoon. Er werden af en toe verhalen aan verzoeker verteld over Afghanistan. Echter is het volkomen normaal dat verzoeker niet in staat is om te antwoorden op de te gedetailleerde vragen van verweerster.

“The use of general knowledge questions is based on assumptions about what people should know and be able to recall. Decision-makers must be careful to ensure that they do not have unreasonable expectations of what applicants should ordinarily know or remember. An awareness of the functioning and frailties of human memory is, therefore, essential.” (stuk 7, UNHCR Beyond Proof, credibility assessment in EU Asylum Systems , p. 116, te consulteren via: <http://www.unhcr.org/51a8a08a9.pdf>, verzoeker zet vet)

Voor verzoeker was de vraagstelling van verweerster niet geheel duidelijk. Verzoeker blijft erbij dat hij tijdens het verhoor alles heeft verteld wat hij wist over zijn afkomst uit Afghanistan. Verzoeker probeerde zo duidelijk mogelijk op de vragen van verweerster te antwoorden. Het is onduidelijk wat verweerster hier nog meer van iemand met zijn profiel kan verwachten.

“Als je uit je huis komt in Raqul, beschrijf me eens alles wat je ziet. Van het huis kun je landbouvvelden zien van andere mensen, rivier, huizen, dieren en bergen. Kun je wat specifiekere voorbeelden geven, wiens huizen, wiens velden? Ik was kind toen, ik ken maar 1 persoon in onze Qala, hij heet Sayed Hussein, hij was een oude man.” (Administratief dossier van verweerster, verhoor van verzoeker op 20 juni 2017, p. 18)

- Nieuw onderzoek – vrees Kuchi's

Nergens in de bestreden beslissing gaat verweerster in op het vluchtverhaal van verzoeker. Ze negeert de vrees van verzoeker op basis van de volgens haar ongeloofwaardige verklaringen.

Verweerster dient minstens deze vrees te onderzoeken. Verweerster haalt in haar eigen beslissing aan dat ze erkent dat ze een samenwerkingsplicht heeft, in de zin dat ze de door verzoeker aangebrachte elementen moet beoordelen rekening houdend met de informatie over het land van herkomst en dat ze er toe gehouden is na te gaan of er onder de door verzoeker aangebrachte elementen, elementen zijn die wijzen op een gegronde vrees of een reëel risico en die zo nodig te onderzoeken.

Verzoeker haalde in zijn vluchtrelaas duidelijk een vrees voor de Kuchi's in Afghanistan aan, aangezien zijn vader zelfs door hen werd vermoord. Echter wordt hierover niets vermeld in de bestreden beslissing. Verweerster komt haar samenwerkingsplicht dus helemaal niet na.

Dat de Kuchi's nog steeds voor geweld gerelateerde conflicten zorgen, volgt uit de volgende informatie. De laatste bronnen bevestigen zelfs dat Kuchi's samensmelten met Taliban, waardoor het geweld nog grotere proporties aanneemt.

“The district administrator of Hissa-e Awal Behsud, Sharif Aminyar, expressed that only the resources distributed by Kabul can put an end to this violence but the resources are lacking. According to him, the central Government does not have the will to solve this problem: « We do not have enough ground security forces, the Taliban infiltrating from neighboring districts, come with Kuchis. The Government does nothing about it. »

Indeed, the lack of security is flagrant. The building where the office of this chief is located, is actually a small dusty building, guarded by a single policeman armed with a Kalashnikov.” (stuk 8, Multidimension, Afghanistan after 2014: Heading towards an ethnic civil war Zooming in on the Behsud Conflicts, te

consulteren via: http://www.multidimensionparis.com/new_site/html/actualite_page/actualite_en/afgan_en.html)

Overigens is er ook het bericht over een escalatie en een duidelijke verbondenheid in de strijd:

'In 2015 there was a rise in Taliban and ISIS attacks on Shi'a Hazara in central Afghanistan, in the context of land disputes between Sunni Kuchi pastoralists and Hazara'.(stuk 9 Minority Rights Group International, Peoples Under Threat, te consulteren via: <http://peoplesunderthreat.org/countries/afghanistan/>)

Ook objectieve bronnen schetsen een duidelijk beeld van gewelddadige confrontaties op het ogenblik van de Kuchi-raids. Verzoeker voegt hieromtrent volgend verslag toe van landinfo:

The development of the security situation in Wardak, where both the Taliban and Hekmatyar (Hezb-e-Islami) are becoming increasingly stronger, is probably important in relation to the development of the conflict between the Hazaras and Kuchis. In the mid-May 2011, a reliable source in Afghanistan informed Landinfo in an email that Wardak is one of the most unstable provinces and that there have been reports of kidnappings, looting, thefts and murders, as well as distribution of antigovernment pamphlets. According to the same source, almost the whole Pashtun population of Wardak was prevented from voting in the parliamentary election due to pressure from rebel groups.

Every year since 2007, with the probable exception of 2009, there have been serious violent clashes in Behsud I and II between Kushis and Hazaras during the summer months. At a meeting with the Norwegian embassy in 2010 (stuk 10, Landinfo, Afghanistan: The conflict between Hazaras and Kuchis in the Beshud Districts of Wardak Province, 06 juni 2011, p. 5)

3) omwille van ras, religie, nationaliteit, behoren tot een bepaalde sociale groep of politieke overtuiging

Volgens de Raad van State en de heersende rechtsleer:

'Ook de persoon die, alhoewel zelf geenszins politiek actief, aantoont dat hij of zij het slachtoffer wordt of dreigt te worden van een vervolging die duidelijk geïnspireerd is door politieke motieven, zou kunnen worden erkend. Het is evenmin noodzakelijk dat de asielzoeker zelf politiek is geëngageerd geweest om het voorwerp van vervolging uit te maken o.w.v. ras of van bepaalde sociale groep' (Van Heule D., o.c., nr. 103 en R.v.St. nr. 66634, 9/6/1997, R.i.V. 1997, afl. 4,20).

Bovendien moeten de stavingsfeiten enkel betrekking hebben op de asielzoeker persoonlijk. Minstens zal het cumulatief effect van de inbreuken als vervolging moeten aanzien worden (CPRR (2° kamer) nr. F069, 4 maart 1992, gecit. bij Van Heule D., o.c., nr. 60).

Verzoeker heeft zijn land van herkomst moeten verlaten omdat hij bedreigd werd door de Kuchi's, zijn vader werd reeds door hen vermoord.

4) de bescherming van het land van herkomst niet kunnen of niet willen inroepen.

Volgens de heersende rechtsleer:

"De asielzoeker zal moeten aannemelijk maken dat de autoriteiten op de hoogte zijn van zijn of haar politieke overtuiging of hem of haar een politieke overtuiging toeschrijven, dat die overtuiging door de overheid niet wordt getolereerd; en dat hij of zij gezien de situatie in het land van herkomst gegronde reden heeft te vrezen voor vervolging wegens die politieke overtuiging" (Van Heule D., o.c., nr. 105).

"Traditioneel aanvaardde rechtspraak en rechtsleer dat deze onmogelijkheid het gevolg kan zijn van het actieve optreden door de overheden in het land van herkomst omdat zij de vervolgende partij zijn, of omdat zij de bescherming juridisch of feitelijk hebben opgeheven. Anderzijds kan zij voortvloeien uit het feit dat de overheid in de onmogelijkheid verkeert om bescherming te bieden, ook al zou zij dat willen" (Van Heule D., o.c., nr. 106, zie ook Handbook on procedures and Criteria for determining refugee status under the 1951 Convention and the 1967 Protocol relating to the Status of Refugees, UNHCR 1979, reedited, Geneva, January 1992, nr. 97 - 100).

Verzoeker kan de bescherming van het land van herkomst niet inroepen. Hij verwijst ook naar hetgeen hierboven is uiteengezet.

Verzoeker heeft problemen met de Kuchi's in Afghanistan. De Afghaanse overheid kan zijn burgers hier tegen niet beschermen.

Uit artikel 48/6 van de Vreemdelingenwet volgt dat aan een asielzoeker, voor wat betreft de verklaringen die hij/zij niet weet te staven op basis van stukken of bewijzen onder een aantal voorwaarden het voordeel van de twijfel moet worden gegund.

Artikel 48/6, tweede lid van de Vreemdelingenwet stelt het volgende :

“Wanneer de asielzoeker een aantal van zijn verklaringen niet staft met stukken of bewijzen, wordt hij als geloofwaardig geacht en wordt hem het voordeel van de twijfel gegund indien aan de volgende cumulatieve voorwaarden is voldaan : a) de asielzoeker heeft een oprechte inspanning geleverd om zijn aanvraag te staven; b) alle relevante elementen waarover de asielzoeker beschikt, zijn voorgelegd, en er is een bevredigende verklaring gegeven omtrent het ontbreken van andere bewijskrachtige elementen; c) de verklaringen van de asielzoeker zijn samenhangend en aannemelijk bevonden en zijn niet in strijd met de algemene en specifieke informatie die gekend en relevant is voor zijn aanvraag; d) de asielzoeker heeft zijn aanvraag tot internationale bescherming zo spoedig mogelijk ingediend, of hij heeft goede redenen kunnen aanvoeren waarom hij nagelaten heeft dit te doen; e) er is vast komen te staan dat de asielzoeker in grote lijnen als geloofwaardig kan worden beschouwd”

Wie de gehoorverslagen van verzoeker er grondig op naleest kan daarentegen enkel tot het besluit komen dat verzoeker wel degelijk een gedetailleerd, uitgebreid, intern samenhangend en finaal geloofwaardig relaas heeft gebracht. Verzoeker heeft bij zijn aankomst in België asiel aangevraagd. Bovendien dient bij de beoordeling hiervan rekening te worden gehouden met het specifieke profiel van verzoeker, namelijk dat hij van zeer jonge leeftijd is.

In het huidige middel werd de geloofwaardigheid van verzoeker –alleszins in grote lijnen- hersteld. Verweerster vertrok uit van onrealistische verwachtingen.

Verweerster heeft in het licht van artikel 48/6 van de Vreemdelingenwet de bestreden beslissing onvoldoende gemotiveerd. Verweerster berust in erg persoonlijke, vaak té weinig gefundeerde gevolgtrekkingen.

Aan verzoeker dient op zijn minst het voordeel van de twijfel te worden gegund.

Het huidige middel is gegrond.

4.3. Derde middel

□ Schending van artikel 48/3 van de Vreemdelingenwet; □ Schending van artikel 48/4, § 2, a) en b) van de Vreemdelingenwet; □ Schending van artikel 48/6 van de Vreemdelingenwet; □ Schending van artikel 1A van het Verdrag van Genève; □ Schending van de materiële motiveringsplicht, minstens van de mogelijkheid tot toetsen van de materiële motivering.

Samenvatting middel:

Verzoeker bezit een risicoprofiel als jongeman, aangezien hij tot de ‘fighting age’ behoort. Verzoeker loopt een groot risico om gedwongen gerekruteerd te worden door de Taliban en/of pro-regeringstroepen.

Verzoeker kwam als minderjarige naar België. Op heden heeft hij nog steeds een jeugdige leeftijd. Het is opvallend dat verweerster in de bestreden beslissing volledig voorbij gaat aan de UNHCR eligibility guidelines for Assessing the International Protection Needs of Asylum Seekers from Afghanistan en de hierin uitvoerig uitgewerkte ‘Potential Risk Profiles’.

Rechtstreeks bezit verzoeker een risicoprofiel als jongeman “of fighting age”, ook in de meest recente ‘UNHCR eligibility guidelines’ van april dit jaar werd duidelijk opgenomen dat een persoon als verzoeker,

zelfs los van zijn persoonlijk vluchtrelaas, een groot risico loopt gedwongen te worden gerekruteerd door de Taliban:

"Incidents of forced recruitment of children are said to be subject to widespread underreporting. However, the recruitment and use of children by all parties to the conflict, both in support and combat roles, is reported to be observed throughout the country.

a) Forced Recruitment by AGEs

In areas where AGEs exercise effective control over territory and the population, they are reported to use a variety of mechanisms to recruit fighters, including recruitment mechanisms based on coercive strategies. Persons who resist recruitment, and their family members, are reportedly at risk of being killed or punished. AGEs are reported to continue to recruit children, both boys and girls, to carry out suicide attacks and as human shields, as well as to participate in active combat, to plant IEDs, to smuggle weapons and uniforms, and to act as spies, guards or scouts for reconnaissance.

b) Forced and Underage Recruitment by Pro-Government Forces

In January 2011 the UN and the Government signed an action plan for the prevention of underage recruitment. In July 2014 the Government endorsed a road map towards compliance with the action plan. In February 2015 President Ghani endorsed a law which had been passed by the Parliament and the Senate in 2014, criminalizing underage recruitment into the ANSF. Despite the Government's support for the action plan and the progress made thus far, challenges are reported to remain, including a lack of accountability for underage recruitment. In March 2016, the Special Representative of the Secretary-General for Children and Armed Conflict noted that while there had been substantial progress in implementing the action plan, the UN continued to document the recruitment and use of boys by the ALP and ANP, as well as some cases attributed to ANA. Pro-government armed groups have also been reported to force locals to send young men to join the fight against the Taliban and other AGEs.

c) Summary

In light of the foregoing, UNHCR considers that, depending on the specific circumstances of the case, men of fighting age and children living in areas under the effective control of AGEs, or in areas where pro-government forces, AGEs and/or armed groups affiliated to ISIS are engaged in a struggle for control, may be in need of international refugee protection on the ground of their membership of a particular social group or other relevant grounds. Depending on the specific circumstances of the case,

men of fighting age and children living in areas where ALP commanders are in a sufficiently powerful position to forcibly recruit community members into the ALP may equally be in need of international refugee protection on the ground of their membership of a particular social group or other relevant grounds. Men of fighting age and children who resist forced recruitment may also be in need of international refugee protection on the ground of their (imputed) political opinion or other relevant grounds. (stuk 3, UNHCR, "UNHCR Eligibility guidelines for assessing the international protection needs of asylum-seekers from Afghanistan", 19 april 2016, p. 44-47)

Over het risico dat verzoeker loopt om ook door pro-regeringstroepen te worden ingelijfd wordt zelfs op geen enkele manier gemotiveerd.

Huidig middel is gegrond.

4.4. Vierde middel:

☐ *Schending van artikel 48/4 van de Vreemdelingenwet; ☐ Schending van de materiële motiveringsplicht, minstens van de mogelijkheid tot toetsen van de materiële motivering.*

Samenvatting middel:

Verweerster hecht geen geloof aan de afkomst van verzoeker. Er werd geen onderzoek gedaan naar de nood aan bescherming van verzoeker. Verzoeker is afkomstig uit de provincie Maidan Wardak. De veiligheidssituatie is er nog steeds precair.

Artikel 49/3 Vreemdelingenwet bepaalt dat de asielinstanties zich vanaf 10 oktober 2006 automatisch een onderzoek naar bijkomende bescherming voeren.

De term 'asielaanvraag' dekt dus vanaf heden beide aspecten. Het onderzoek naar de klassieke vluchtelingenstatus behoudt wel voorrang.

Verweerster argumenteert in de bestreden beslissing dat verzoeker geen subsidiaire bescherming kan krijgen in de zin van artikel 48/4, § 2, c) van de Vreemdelingenwet. Dit is evenwel onterecht.

Artikel 48/4 van de Vreemdelingenwet luidt als volgt:

"§ 1. De subsidiaire beschermingsstatus wordt toegekend aan de vreemdeling, die niet voor de vluchtelingenstatus in aanmerking komt en die geen beroep kan doen op artikel 9ter, en ten aanzien van wie er zwaarwegende gronden bestaan om aan te nemen dat, wanneer hij naar zijn land van herkomst, of in het geval van een staatloze, naar het land waar hij vroeger gewoonlijk verbleef, terugkeert, een reëel risico zou lopen op ernstige schade zoals bepaald in paragraaf 2 en die zich niet onder de bescherming van dat land kan of, wegens dat risico, wil stellen en niet onder de uitsluitingsgronden zoals bepaald in artikel 55/4, valt."

De tweede paragraaf van voormeld artikel bepaald het volgende:

§ 2. Ernstige schade bestaat uit : a) doodstraf of executie; of, b) foltering of onmenselijke of vernederende behandeling of bestraffing van een verzoeker in zijn land van herkomst; of, c) ernstige bedreiging van het leven of de persoon van een burger als gevolg van willekeurig geweld in het geval van een internationaal of binnenlands gewapend conflict."

Of een persoon het slachtoffer dreigt te worden als het gevolg van willekeurig geweld in het geval van een gewapend conflict of het risico heeft om aan onmenselijke behandelingen te worden blootgesteld, dient telkens aan de hand van de meest actuele situatie beoordeeld te worden. Dit werd door de rechtspraak van de Raad voor Vreemdelingenbetwistingen bevestigd. Verweerster heeft immers de plicht om, aangaande volatiele situaties, de veiligheidstoestand actueel te beoordelen.

"Gelet op het hoger gestelde heeft verwerende partij de plicht om de veiligheidssituatie en/of humanitaire situatie in Afghanistan die volatiel is, op de voet te volgen en haar handelen te baseren op actuele informatie inzake de situatie in Afghanistan. In die zin kan van de verwerende partij verwacht worden dat zij kennis heeft, of zou moeten hebben, minstens van het door verzoeker in zijn verzoekschrift besproken recente rapporten dat prima facie lijkt te wijzen op een problematische humanitaire en veiligheidssituatie in Kaboel". (RvV, 27 december 2013, nr. 116432).

In de bestreden beslissing twijfelt verweerster aan de afkomst van verzoeker. Verzoeker is wel degelijk afkomstig uit Afghanistan en meer bepaald uit de provincie Maidan Wardak

Verweerster heeft immers de plicht om, aangaande volatiele situaties, de veiligheidstoestand actueel te beoordelen.

Betreffende de beoordeling van de aanwezige omstandigheden wordt in de parlementaire voorbereiding uitdrukkelijk gewezen dat rekening dient te worden gehouden met de situatie op vlak van de mensenrechten aanwezig in het deel waar men naartoe wil repatriëren en dit op het ogenblik waarop men de beslissing neemt. "Bij de beoordeling van de vraag of er aanleiding is de betrokkene te repatriëren naar de voorgestelde plaats dient rekening te worden gehouden met de veiligheids-, politieke en sociale omstandigheden, met inbegrip van de situatie op het gebied van de mensenrechten (...) Vermits de beoordeling van de vrees voor vervolging en het reëel risico op ernstige schade principieel op het tijdstip van de beslissing over de aanvraag gebeurt, zal dit ook bij de evaluatie van het binnenlandse vluchtalternatief het ijkmoment vormen." (Parl.St., 51 2478/001, 10 mei 2006).

Verzoeker is afkomstig uit het dorp Raqul in de regio Sanglakh, district Jalrez, provincie Maidan Wardak.

Uit wat hierna volgt zal duidelijk blijken deze provincie allerminst als veilig kan beschouwd worden.

De provincie Maidan Wardak wordt nog steeds geteisterd door extreem veel willekeurig geweld. Het district waaruit verzoeker afkomstig is, namelijk Jalrez, heeft de meeste veiligheidsincidenten van de provincie.

"From 1 September 2015 to 31 May 2016, Wardak Province counted 359 security incidents. The following table provides an overview of the nature of the security incidents:

The following table presents the number of security incidents per district in Wardak Province:

In October 2015, government officials claimed Taliban had wanted to (re)take the Chak district centre and several security posts but failed because of an ANSF ambush. ANSF claimed it killed a dozen AGEs and injured 18 more in the clash. In Sayadabad civilians regularly became victims when caught in crossfire or ground engagements, often on, or around Highway 1. On 16 October 2015, during a clash between the Taliban and Afghan security forces in Sayedabad district, a Taliban-fired mortar hit the Kabul-Ghazni highway, killing two civilians and injuring nine others as they were travelling in buses. The clash involved heavy weapons on both sides and the highway remained closed for more than a day. In December 2015, ANA fired two explosive recoilless rifle rounds that hit a mosque in Sayedabad district, killing nine civilians, including four boys, and injuring three others. In February 2016, a child was shot by a soldier firing from his security post on the main Kabul-Ghazni road. In March 2016, a Ghazni judge was killed while passing with his vehicle over the same highway.

In February 2016, two separate ANSF operations in Nirkh resulted in firefights with the Taliban. According to government sources, two commanders and a Taliban fighter were killed in these operations. Government forces held a major clearing operation in the district a few days later, resulting in heavy fighting. The government claimed to have killed a dozen Taliban fighters in the operation that lasted for days. It claimed to have cleared several villages that were under Taliban control for many years. On 18 February 2016, Afghan Special Forces and the IMF conducted a joint operation in the Tangi Sayedan area of Daymirdad district and entered a government health clinic funded by the Swedish Committee for Afghanistan. Two patients and a 15-year-old boy on a visit were taken to a nearby shop and summarily executed. Later, IMF were accused of complicity in the raid. In May 2016, the Ministry of Defense announced it had killed the first commander of Islamic State in Wardak in an airstrike. In April 2016, during fighting as a result of an attack on an Afghan security forces convoy, crossfire injured six civilians in Sayedabad district. In its mid-year report of 2016, UNAMA documented 12 abductions in Wardak Province in the first half of 2016. As of June 2016, according to the Institute for the Study of War (ISW), most of Sayadabad, including the district centre, and parts of Chak, Nirkh and Jalrez are under control of the Taliban. The rest of Chak, Maydan Shahr and parts of Jalrez are considered 'high confidence Taliban support zones', while the rest of Nirkh and a small stretch in Hesae Awale Behsud are considered 'low confidence Taliban support zones'. Also in August 2016, there were reports of several Taliban attacks in the province.

Displacement A tense security situation and permanent instability continued to force people out of their homes. The majority of the conflict-induced IDPs in Wardak originate from different districts around Wardak and settle in the provincial capital Maidan Shahr. Kabul also continued to receive IDPs from Wardak, following large counterinsurgency operations in 2015. In an overview of the first four months of 2016, UNHCR mentions only small displacement from three southern districts to Ghazni. (Stuk 4, European Union: European Asylum Support Office (EASO), EASO Country of Origin Information Report. Afghanistan: Security Situation, November 2016, available at: <http://www.refworld.org/docid/584ec81e4.html>, verzoeker zet vet)

Dit wordt ook door objectieve nieuwsbronnen bevestigd.

"Pajhwok reports show 31 or most of the attacks in May occurred in Nangarhar, followed by Kandahar where 26 attacks took place. There were 12 attacks in each Farah, Faryab and Helmand provinces, 10 in each Ghazni and Herat provinces, nine in each Logar and Uruzgan provinces, seven in Zabul, and six in each Badakhshan, Kabul and Kunar provinces. Five attacks happened each in Laghman and Maidan Wardak provinces, four each in Jawzjan and Kunduz, three each in Badghist, Baghlan, Khost, Paktia, Paktika, Parwan, Samangan and Takhar, two each in Balkh, Ghor and Kapisa and one in Sar-i-Pul." (Stuk 5, Pajhwok Afghan News, 3000 people suffered casualties in May attacks, 5 juni 2017, te consulteren via: <https://www.pajhwok.com/en/2017/06/05/3000-people-suffered-casualties-mayattacks>, verzoeker zet vet)

Verzoeker is afkomstig uit één van de meest gewelddadige provincies uit Afghanistan.

Niettemin dient, in ondergeschikte orde, indien de Raad van oordeel is dat de recente afkomst van verzoeker niet kan worden vastgesteld, op zijn minst rekening gehouden te worden met de Afghaanse nationaliteit van verzoeker. Hierover is evenwel geen enkele motivering terug te vinden in de bestreden beslissingen.

Nochtans heeft verzoeker, die als niet-begeleid minderjarige is toegekomen in België, een uitgesproken kwetsbaar profiel.

Of een persoon het slachtoffer dreigt te worden als het gevolg van willekeurig geweld in het geval van een gewapend conflict of het risico heeft om aan onmenselijke behandelingen te worden blootgesteld, dient telkens aan de hand van de meest actuele situatie beoordeeld te worden. Dit werd recent nog door de rechtspraak van de Raad voor Vreemdelingenbetwistingen bevestigd. Verweerster heeft immers de plicht om, aangaande volatiele situaties, de veiligheidstoestand actueel te beoordelen.

Verzoeker verwijst in eerste instantie dan ook naar het rapport “UNHCR Eligibility Guidelines for assessing the international protection needs of asylum – seekers from Afghanistan” van 19 april 2016.

“The security situation in Afghanistan remains unpredictable, with civilians continuing to bear the brunt of the conflict. Following the completion of the withdrawal of the international military forces in 2014, 2015 saw an intensification of the conflict, particularly in the second half of the year, together with a marked deterioration of the security situation across the country compared to 2014. The Taliban was reported to exercise control in an increasing number of districts, and managed for the first time since 2001 to take temporary control over a provincial capital, the city of Kunduz, in September 2015. An increase in the number of armed actors, including as the result of the emergence of new groups affiliated to ISIS and the re-emergence of Al Qaeda, has further destabilized the security situation. Following the announcement of the death of the Taliban leader Mullah Omar in July 2015, opponents to the new leader Mullah Akhtar Mansur reportedly broke away into splinter groups, further increasing the number of armed actors engaged in the conflict. The conflict is increasingly affecting all parts of the country. Moreover, the nature of the conflict has reportedly continued to change. Since the completion of the withdrawal of international combat troops at the end of 2014, AGEs are reported to have engaged in an increasing number of attacks, including complex and suicide attacks as well as targeted and deliberate killings, and directly attacking ANSF checkpoints and smaller garrisons. There has been a significant increase in targeted killings and abductions of local civilian leaders by AGEs, as well as a general campaign of intimidation aimed at controlling communities in rural areas. AGEs continue to carry out high-profile attacks in Kabul and other cities, and to expand their reach in rural or less populated areas.

The United Nations Assistance Mission in Afghanistan (UNAMA) has expressed concerns about the continuing human rights abuses carried out by pro-government armed group and the extent to which such groups are able to act with impunity. Civilian casualties by pro-government armed groups reportedly increased by 42 per cent compared to 2014. Civilians were also reported to be increasingly caught in the line of fire between pro-government armed groups and AGEs.” (stuk 3, “UNHCR Eligibility guidelines for assessing the international protection needs of asylum – seekers from Afghanistan”, UNHCR, 19 april 2016, te consulteren op <http://www.refworld.org/docid/570f96564.html>, verzoeker zet vet)

Ook uit het rapport “General Security Situation in Afghanistan and Events in Kabul”, laatst geüpdatet op 3 augustus 2017, blijkt een stijging van het geweld in Afghanistan:

“Security incidents in Afghanistan increased this quarter when compared to the same period last year, with several deadly high-profile and insider attacks carried out by insurgents and extremists [M]ajor security incidents have been occurring in the previously more stable areas of northern Afghanistan and Kabul [...]” (SIGAR, 30 July 2017, p. 82)

“Between 1 January and 30 June 2017, UNAMA documented 5,243 civilian casualties (1,662 deaths and 3,581 injured), marking a decrease of less than one per cent in overall civilian casualties. Civilian deaths increased by two per cent while the number of civilians injured decreased by one per cent. Between 1 January 2009 and 30 June 2017, armed conflict in Afghanistan has claimed the lives of 26,512 civilians and injured 48,931 others.

Key trends observed in the first six months of 2017 include an overall decrease in civilian casualties from ground engagements and increases in civilian casualties from improvised explosive device (IED) tactics. Nineteen per cent of all civilian casualties occurred in Kabul city from suicide and complex attacks.

In the first six months of 2017, the majority of civilian casualties resulted from the indiscriminate and unlawful use of IED tactics by Anti-Government Elements in civilian-populated areas - particularly suicide bombs and pressure-plate devices. IED tactics caused 2,079 civilian casualties (596 deaths and 1,483 injured), accounting for 40 per cent of all civilian casualties in the first six months of 2017. The majority of civilian casualties from these devices occurred in the context of suicide and complex attacks, followed by pressure-plate IED detonations. [...] In the first half of 2017, more civilian deaths and injury from suicide and complex attacks were documented by UNAMA than [in] any previous six month period since the mission began systematic documentation of civilian casualties in 2009. Of extreme concern, suicide and complex attacks caused 1,151 civilian casualties (259 deaths and 892 injured), a 15 per cent increase compared to the first six months of 2016. While the suicide attack in central Kabul on 31 May which caused at least 92 civilian deaths and injured 491 others – the deadliest incident documented by UNAMA since 2001 - contributed to the high casualty figures recorded in the first half of 2017, other large-scale attacks generating hundreds of civilian casualties have been recorded in previous years. After combined IED tactics, ground engagements were the second leading cause of civilian casualties. Following record levels of civilian casualties from ground engagements in 2016, civilian death and injury from ground fighting between AntiGovernment Elements and Pro-Government Forces decreased during the first six months of 2017 compared to the same period last year. UNAMA documented 1,809 civilian casualties (434 deaths and 1,375 injured), a 10 per cent decrease from last year. The decrease in civilian casualties from ground engagements resulted from a reduction in the number of civilians killed and injured from the use of indirect/explosive weapons – mainly mortars – by Pro-Government Forces. UNAMA welcomes the efforts of the Afghan national security forces to reduce civilian casualties in the context of ground engagements with Anti-Government Elements. The mission observes, however, that ongoing civilian displacement and increased territorial control by Anti-Government Elements potentially contributed to the reduction in civilian casualties from ground engagements: less volatile frontlines may have enabled civilians to leave areas in advance anticipation of active combat, particularly in the southern region. To a lesser extent, reductions in the north-eastern region also led to the decrease due to the absence of a comparable Anti-Government Element offensive on Kunduz city as occurred in April 2016. [...] Kabul province continued to record the highest number of civilian casualties, mainly in Kabul city. [...] After Kabul, the highest numbers of civilian casualties occurred in Helmand, Kandahar, Nangarhar, Uruzgan, Faryab, Herat, Laghman, Kunduz and Farah provinces. In the first six months of 2017, civilian casualties increased in 15 of

Afghanistan's 34 provinces, mainly due to increased attacks by Anti-Government Elements." (UNAMA, July 2017, pp. 3-5)

"Between 1 January and 30 June, Anti-Government Elements caused 3,489 civilian casualties (1,141 deaths and 2,348 injured), a 12 per cent increase compared to the same period in 2016. This increase resulted from a rise in civilian casualties caused by Anti-Government Elements during suicide and complex attacks in combination with an increase in incidental civilian deaths and injuries from bullets fired by AntiGovernment Elements during ground engagements, particularly during ground attacks against police check posts.

Of the 3,489 civilian casualties attributed to Anti-Government Elements, UNAMA attributed 2,262 civilian casualties (830 deaths and 1,432 injured) – or 43 per cent of total civilian casualties – to Taliban. Of these incidents, the group publically claimed responsibility for 94 attacks that resulted in 551 civilian casualties (186 deaths and 365 injured). UNAMA attributed 257 civilian casualties (104 deaths and 153 injured) – or five per cent – of total civilian casualties to Daesh/ISKP, of which the group claimed responsibility for nine attacks that caused 208 civilian casualties (74 deaths and 134 injured). UNAMA attributed the remaining 970 civilian casualties (207 deaths and 763 injured) to unidentified Anti-Government Elements." (UNAMA, July 2017, p. 6)

"UNAMA attributed 945 civilian casualties (327 deaths and 618 injured) to ProGovernment Forces during the first half of 2017, a 21 per cent decrease compared to the same period last year. A sharp reduction in civilian casualties from the use of indirect weapons - such as mortars - contributed to the lower numbers of civilian death and injury attributed to Pro-Government Forces.

While most civilian casualties caused by Pro-Government Forces continued to occur indirectly during ground fighting with Anti-Government Elements, weapons released or fired during aerial operations caused increasing numbers of civilian casualties. UNAMA documented 232 civilian casualties (95 deaths and 137 injured) from aerial operations, a 43 per cent increase in civilian casualties compared to the first six months of 2016, including a 67 per cent increase in civilian deaths. Aerial operations conducted by the Afghan Air Force accounted for 114 civilian casualties (29 deaths and 85 injured) while international military force airstrikes caused 85 civilian casualties (54 deaths and 31 injured). UNAMA attributed 33 civilian casualties (12 deaths and 21 injured) from air strikes carried out by Pro-Government Forces, where UNAMA could not confirm the responsible party." (UNAMA, July 2017, pp. 6-7)

"During the first six months of 2017, armed conflict killed and injured an increasing number of civilian adult women, reversing the decline in women casualties documented by UNAMA in 2016. UNAMA documented 636 women casualties (174 deaths and 462 injured), a 23 per cent increase compared to the same period in 2016. Women comprised 12 per cent of conflict-related civilian casualties." (UNAMA, July 2017, p. 11)

"Child casualties remained at high levels during the first six months of 2017, with a notable increase in child deaths. UNAMA documented 1,577 child casualties (436 deaths and 1,141 injured) during the first six months of 2017, a one percent increase in child casualties compared to the first half of 2016 – a nine percent increase in child deaths and a four per cent increase in injured children. Children accounted for 30 per cent of all civilian casualties." (UNAMA, July 2017, p. 13)

"On 28 April, the Taliban announced the launch of their annual spring offensive, "Operation Mansouri". Their statement in 2017 described a two -track approach involving military and political objectives, including advice to minimize civilian casualties and to focus on targeting foreign forces in Afghanistan and their Afghan partners. However, there has not been any significant improvement in civilian casualty statistics. On the day of the announcement, the Taliban captured the strategically important Zaybak district in Badakhshan Province, which borders Pakistan. It was retaken several weeks later by Afghan security forces. During the reporting period, the Taliban also temporarily captured Sangin district in Helmand Province, Qal'ah-i Zal district in Kunduz Province and Khwajah Baha' al-Din district in Takhar Province." (UN General Assembly, 15 June 2017, p. 4) (stuk 6, "General Security Situation in Afghanistan and Events in Kabul", European Country of Origin Information Network, 3 augustus 2017, te consulteren via, <http://www.ecoi.net/news/188769::afghanistan/101.general-security-situation-in-afghanistan-and-events-in-kabul.htm>, verzoeker zet vet)

Verzoeker haalt aan dat het voor terugkeerders naar Afghanistan allerminst gemakkelijk is. Zo bevestigen ook de UNHCR Eligibility guidelines for assessing the international protection needs of asylum – seekers from Afghanistan:

"The latter is particularly important in light of the fact that many Afghans who have returned in previous years are reported to have been unable to reintegrate into their home communities, resulting in significant secondary displacement, mostly to urban areas. Returnees reportedly experience severe difficulties in rebuilding their lives in Afghanistan. An estimated 40 per cent of returnees are reportedly vulnerable with poor access to livelihood, food, and shelter. Obstacles to return for both IDPs and returning refugees include on-going insecurity in their areas of origin; loss of livelihoods and assets; lack of access to health care and education; and difficulties in reclaiming land and property." (Stuk 3, UNHCR Eligibility guidelines for assessing the international protection needs of asylum – seekers from Afghanistan", UNHCR, van 19 april 2016, te consulteren op <http://www.refworld.org/pdfid/51ffdca34.pdf>, verzoeker zet vet)

Ook de objectieve berichtgeving over de huidige toestand in Afghanistan is allesbehalve positief, de rode draad in het verhaal is dat burgers constant ten prooi vallen aan het geweld dat zich dag in dag uit afspeelt in Afghanistan.

Naast het reële risico dat de gewone burger het slachtoffer wordt van het algemeen gewapende conflict in geheel Afghanistan overeenkomstig artikel 48/4, §2, punt c, is tevens het risico op mensonwaardige behandelingen in de zin van artikel 48/4, §2, punt b, hoog. De broodnodige humanitaire hulp blijft immers heel beperkt.

De vrees dat de terugtrekking van de buitenlandse troepen en het recent opduiken van Islamitische Staat zal omslaan in een burgeroorlog, vindt steun in de huidige veiligheidssituatie, die allerm minst stabiel te noemen is.

Dit middel is bijgevolg gegrond. Aan verzoeker dient minstens het subsidiair beschermingsstatuut overeenkomstig artikel 48/4 van de Vreemdelingenwet worden toegekend."

2.2. Beoordeling

2.2.1. Bevoegdheid

Inzake beroepen tegen de beslissingen van de commissaris-generaal beschikt de Raad over volheid van rechtsmacht. Dit wil zeggen dat het geschil met alle feitelijke en juridische vragen in zijn geheel aanhangig wordt gemaakt bij de Raad, die een onderzoek voert op basis van het rechtsplegingdossier. Als administratieve rechter doet hij in laatste aanleg uitspraak over de grond van het geschil (wetsontwerp tot hervorming van de Raad van State en tot oprichting van een Raad voor Vreemdelingenbetwistingen, *Parl.St.* Kamer 2005-2006, nr. 2479/001, p. 95-96 en 133). Door de devolutieve kracht van het beroep is de Raad niet noodzakelijk gebonden door de motieven waarop de bestreden beslissing is gesteund en de kritiek van de verzoeker daarop. Hij dient daarbij niet noodzakelijk op alle aangevoerde argumenten in te gaan.

Op grond van artikel 49/3 van de Vreemdelingenwet wordt verzoekers verzoek om internationale bescherming hierna bij voorrang onderzocht in het kader van het Vluchtelingenverdrag, zoals bepaald in artikel 48/3 van de Vreemdelingenwet, en vervolgens in het kader van artikel 48/4 van de Vreemdelingenwet. De Raad dient daarbij een gemotiveerd arrest te vellen dat aangeeft om welke redenen verzoeker al dan niet voldoet aan de criteria zoals bepaald in de artikelen 48/3 en 48/4 van de Vreemdelingenwet.

2.2.2. De bewijslast

Het wettelijke kader omtrent de bewijslast wordt heden uiteengezet in de artikelen 48/6 en 48/7 van de Vreemdelingenwet, die de omzetting betreffen van artikel 4 van de richtlijn 2011/95/EU en artikel 13, lid 1 van de richtlijn 2013/32/EU en bijgevolg in het licht van deze Unierechtelijke bepaling dienen te worden gelezen.

De in artikel 4 van de richtlijn 2011/95/EU vervatte 'beoordeling van feiten en omstandigheden' in het kader van een onderzoek naar aanleiding van een verzoek om internationale bescherming, verloopt in twee onderscheiden fasen.

De eerste fase betreft de vaststelling van de feitelijke omstandigheden die bewijselementen tot staving van het verzoek kunnen vormen. De in artikel 4, lid 1 van de richtlijn 2011/95/EU en artikel 13, lid 1 van de richtlijn 2013/32/EU beoogde samenwerkingsplicht, die beperkt is tot deze eerste fase, houdt in dat het in beginsel aan de verzoeker om internationale bescherming toekomt om alle nodige elementen ter staving van zijn verzoek, zoals vermeld in artikel 48/6, §1, tweede lid van de Vreemdelingenwet, zo spoedig mogelijk aan te brengen opdat de relevante elementen van zijn verzoek kunnen worden bepaald.

De verzoeker moet aldus een inspanning doen om dit verzoek te onderbouwen, onder meer aan de hand van verklaringen, schriftelijke bewijzen, zoals documenten en stukken, of ander bewijsmateriaal. Indien de door de verzoeker aangevoerde elementen om welke reden ook niet volledig, actueel of relevant zijn, is het aan de met het onderzoek belaste instanties om actief met de verzoeker samen te werken om alle elementen te verzamelen die het verzoek kunnen staven. Daarnaast dienen deze instanties ervoor te zorgen dat nauwkeurige en actuele informatie wordt verzameld over de algemene situatie in het land van oorsprong en, waar nodig, in landen van doorreis.

De tweede fase betreft de beoordeling in rechte van deze gegevens door de met het onderzoek belaste instanties, waarbij wordt beslist of in het licht van de feiten die een zaak kenmerken, is voldaan aan de materiële voorwaarden, omschreven in de artikelen 48/3 of 48/4 van de Vreemdelingenwet, voor de toekenning van internationale bescherming. Hier wordt beoordeeld wat de gevolgen zijn van de tot staving van het verzoek ingediende elementen, en dus wordt beslist of die elementen daadwerkelijk kunnen voldoen aan de voorwaarden voor de toekenning van de gevraagde internationale bescherming.

Dit onderzoek van de gegrondheid van het verzoek behoort tot de uitsluitende bevoegdheid van de met het onderzoek belaste instanties zodat in deze fase een samenwerkingsplicht niet aan de orde is (HvJ 22 november 2012, C-277/11, M., pt. 64-70).

De beoordeling van een verzoek om internationale bescherming moet plaatsvinden op individuele wijze. Overeenkomstig artikel 48/6, § 5 van de Vreemdelingenwet moet, onder meer, rekening worden gehouden met alle relevante informatie in verband met het land van herkomst op het tijdstip waarop een beslissing inzake het verzoek wordt genomen, met inbegrip van de wettelijke en bestuursrechtelijke bepalingen die gelden in het land van herkomst en de wijze waarop deze worden toegepast, alsook met de door verzoeker overgelegde documenten en afgelegde verklaringen. Consistentie, voldoende detaillering en specificiteit alsook voldoende aannemelijkheid vormen indicatoren op basis waarvan de geloofwaardigheid van de verklaringen kan worden beoordeeld, rekening houdend met de individuele omstandigheden van de betrokken verzoeker. Twijfels over bepaalde aspecten van een relaas ontslaan de bevoegde overheid niet van de opdracht de vrees voor vervolging of een reëel risico op ernstige schade betreffende die elementen waar geen twijfel over bestaat, te toetsen. Het moet in deze evenwel gaan om die elementen die de nood aan internationale bescherming kunnen rechtvaardigen.

Wanneer een verzoeker bepaalde aspecten van zijn verklaringen niet staft met schriftelijke of andere bewijzen, dan bepaalt artikel 48/6, § 4 van de Vreemdelingenwet dat deze aspecten geen bevestiging behoeven indien aan de volgende cumulatieve voorwaarden is voldaan:

- “a) de verzoeker heeft een oprechte inspanning geleverd om zijn verzoek te staven;*
- b) alle relevante elementen waarover de verzoeker beschikt, zijn voorgelegd, en er is een bevredigende verklaring gegeven omtrent het ontbreken van andere bewijskrachtige elementen;*
- c) de verklaringen van de verzoeker zijn samenhangend en aannemelijk bevonden en zijn niet in strijd met de algemene en specifieke informatie die gekend en relevant is voor zijn verzoek;*
- d) de verzoeker heeft zijn verzoek om internationale bescherming zo spoedig mogelijk ingediend, of hij heeft goede redenen kunnen aanvoeren waarom hij nagelaten heeft dit te doen;*
- e) de algemene geloofwaardigheid van de verzoeker is komen vast te staan.”*

2.3. Onderzoek van de aanvraag tot internationale bescherming

2.3.1. Aangaande de vluchtelingenstatus

De verzoekende partij verklaart afkomstig te zijn uit de regio Sanglakh, meer bepaald het dorp Raqul, gelegen in het district Jalrez van de provincie Maidan Wardak. De verzoekende partij verklaart dat zij haar herkomstregio in Afghanistan op twaalf- à dertienjarige leeftijd verliet omwille van problemen met Kuchi-nomaden. Verzoekers vader zou op zeker moment verwikkeld zijn geraakt in een conflict met deze Kuchi's en door hen zijn vermoord. Na de moord op haar vader zouden de Kuchi's ook de verzoekende partij en haar familie hebben bedreigd, waardoor zij zich genoodzaakt zagen te vluchten. De verzoekende partij verklaart dat zij met haar moeder en twee jongere broers naar Iran ging, waar zij zich in Teheran vestigden. De verzoekende partij en haar familie zouden in Iran niet over verblijfsdocumenten hebben beschikt. Omwille van problemen met de politie en de vrees om te worden teruggestuurd naar Afghanistan, zou de verzoekende partij Iran samen met haar moeder en broers hebben verlaten na een verblijf van drieënhalve jaar. De verzoekende partij verklaart dat zij vanuit Iran naar Turkije ging, maar daar haar moeder en broers uit het oog verloor. Na een verblijf van zeven of acht maanden in Turkije, zou de verzoekende partij zijn doorgereisd naar België.

In casu hecht de verwerende partij geen geloof aan de verklaringen van de verzoekende partij omtrent haar leven als Afghaans vluchteling in Iran en haar herkomst uit Sanglakh, in het district Jalrez van de provincie Maidan Wardak, zoals blijkt uit de motieven van de bestreden beslissing.

De Raad beklemtoont dat het bepalen van de werkelijke herkomst van belang is wanneer deze streek de plaats is waar de verzoeker om internationale bescherming de bron van zijn vrees situeert. Het is dan immers de werkelijke streek van herkomst in functie waarvan de vrees voor vervolging en het risico op ernstige schade zullen worden onderzocht.

De juridische en materiële situatie van de verzoeker om internationale bescherming kan dit echter moeilijk maken. Omwille van deze moeilijkheid om een sluitend bewijs voor te leggen, zal hij desgevallend zijn nationaliteit en zijn werkelijke streek van herkomst moeten aantonen louter op basis

van zijn verklaringen, eventueel onderbouwd door andere stukken die aanwijzingen van zijn nationaliteit(en) en herkomst zijn of, in het geval van een staatloze, van het land van zijn gewone verblijfplaats.

Het komt de commissaris-generaal voor de vluchtelingen en de staatlozen en bijgevolg ook de Raad toe te beoordelen of uit deze verklaringen redelijkerwijs kan worden afgeleid dat de verzoeker om internationale bescherming de nationaliteit en zijn werkelijke streek van herkomst voldoende aantoont. Indien de commissaris-generaal voor de vluchtelingen en de staatlozen of de Raad van oordeel zijn dat dit niet het geval is en dat het onderzoek van het verzoek ten aanzien van een ander land dan wel een andere regio dient te gebeuren, komt het hen toe dit land/deze regio te bepalen door de overwegingen in rechte en/of in feite die hen tot een dergelijke conclusie leiden adequaat uiteen te zetten. Indien commissaris-generaal voor de vluchtelingen en de staatlozen of de Raad van oordeel zijn dat dit land/deze regio niet kan worden bepaald, omwille van de houding van de verzoeker om internationale bescherming of om elke andere reden, en ze dus onmogelijk kunnen overgaan tot een onderzoek van de gegrondheid van het verzoek om internationale bescherming, is het eveneens hun plicht om de redenen die hen tot een dergelijke conclusie leiden, adequaat uiteen te zetten.

Bij de beoordeling van deze redenen houdt de Raad bij de uitoefening van zijn bevoegdheid in volle rechtsmacht rekening met het aangehouden profiel van de verzoeker. Hij onderzoekt, naast de vraag of deze redenen feitelijk juist zijn en steun vinden in hetgeen waarop de Raad in rechte vermag acht te slaan, of deze correct zijn beoordeeld door de commissaris-generaal voor de vluchtelingen en de staatlozen en of hij op grond daarvan en al naargelang het geval, al dan niet aangevuld met de voor de besluitvorming relevante gegevens waarop hij in het raam van de uitoefening van zijn bevoegdheid in volle rechtsmacht in rechte vermag acht te slaan, kan beslissen. Deze beoordeling van de feitelijke kennis geschiedt *in concreto*. In de eerste plaats wordt rekening gehouden met de kennis ter zake in hoofde van de verzoeker van feitelijke gegevens die behoren tot diens onmiddellijke leefomgeving. Naargelang de aard van het voorgehouden profiel, kan ook rekening worden gehouden met de feitelijke kennis van de ruimere leefomgeving, waarbij deze kennis in hoofde van de verzoeker daarbij uiteraard minder doorslaggevend is en er alleszins niet kan toe leiden dat de onwetendheid inzake feitelijke gegevens binnen de onmiddellijke leefomgeving die de beoordeling het meest bepalen, buiten beschouwing wordt gelaten.

Indien de verzoeker verklaringen aflegt waaruit moet worden geconcludeerd dat hij niet aannemelijk maakt afkomstig te zijn uit de streek die hij voorhoudt te zijn ontvlucht en waar hij de bron van zijn vrees situeert, maakt hij door haar eigen toedoen elk onderzoek en correcte beoordeling van zijn eventuele nood aan internationale bescherming onmogelijk.

Ter staving van onderhavig verzoek legt de verzoekende partij tijdens de administratieve procedure geen documenten neer. Bijgevolg moet worden nagegaan of de verklaringen van de verzoekende partij voldoende consistent, precies, volledig en aannemelijk zijn en niet in strijd zijn met de algemene en specifieke informatie die gekend en relevant is voor haar verzoek opdat de relevante elementen van haar verzoek geloofwaardig kunnen worden geacht.

Met betrekking tot verzoekers verblijf in Iran als Afghaans vluchteling kon in de bestreden beslissing op grond van volgende pertinente motieven, die steun vinden in het administratief dossier, terecht worden besloten dat de verzoekende partij desbetreffend geen geloofwaardige verklaringen heeft afgelegd:

“Zo blijkt u geen beeld te kunnen geven van uw leven als Afghaans vluchteling in Iran, de mensen die u daar kende en uw activiteiten. Zo verklaart u dat u in de 3,5 à 4 jaar dat u in Iran woonde niets anders deed dan werken. De rest van de tijd bleef u thuis en ging u nergens naartoe (CGVS gehoorverslag, p. 12). Gevraagd waar u naar toe ging, wat u deed en wie u ontmoette, antwoordt u opnieuw dat u ofwel op uw werk was ofwel thuis bij uw moeder (CGVS, p. 12). Wanneer u er op wordt gewezen dat het ongeloof waardig is dat u vier jaar lang nergens naartoe ging antwoordt u dat u toen jong was en vrees had voor problemen (CGVS, p. 13). U wordt u gezegd dat u gewoon wordt gevraagd om te vertellen over u leven in Iran, waar u naartoe ging en met wie u omging. U herhaalt echter dat u nergens naar toe ging toen u in Iran woonde (CGVS, p. 13). Later wordt u nogmaals gevraagd of u ergens anders in Teheran ging dan buiten werk. U antwoordt ontkennend (CGVS, p. 13).

Ook zegt u in Iran geen contact te hebben gehad met andere Afghanen. Enkel op uw werk zag u andere Afghanen. U verklaart dit door te zeggen dat u in een woestijngebied woonde waar nauwelijks Afghanen woonden (CGVS, p. 14). Nochtans hebt u tijdens het gehoor verklaard dat u woonde in Bare Awshar,

een onderdeel van de wijk Shah Abdullahzim en dat in Shah Abdullahzim wel veel Afghanen woonden (CGVS, p. 5, 14). Hoewel het dus mogelijk is dat er in uw buurt Bare Awshar weinig Afghanen woonden woonde u dichtbij buurten waar wel Afghanen woonden. Opnieuw kan het CGVS moeilijk geloof hechten aan uw bewering nooit in contact te komen met mensen van de grote Afghaanse gemeenschap in Teheran. U was immers het oudste mannelijke lid van uw gezin en bovendien werkte u in Teheran samen met andere Afghanen. Daarenboven wordt, zoals hierboven gezegd, geen geloof gehecht aan uw bewering dat u nooit buiten uw huis kwam. Er wordt u gevraagd waar uw Afghaanse collega's oorspronkelijk vandaan kwamen in Afghanistan. U zegt dat u dit niet vroeg en dat er op het werk niet werd gepraat over Afghanistan hetgeen niet overtuigt (CGVS, p. 14, 16). U blijkt van geen enkele Afghaan die u kende in Teheran te kunnen zeggen waar hij of zij oorspronkelijk vandaan kwam in Afghanistan (CGVS, p. 14). Ook moet u het antwoord schuldig blijven wanneer gevraagd wordt of u weet waarom bepaalde mensen die u kende Afghanistan ontvlucht waren (CGVS, p. 16). Later in het gehoor wordt u nogmaals gevraagd met wie u allemaal contact had in Iran. U antwoordt echter opnieuw dat u enkel contact had met uw broers en moeder (CGVS, p. 17).

Het is niet geloofwaardig dat u gedurende uw verblijf in Iran op geen enkele wijze contact had met mensen binnen de Afghaanse gemeenschap. U was immers het oudste mannelijk gezinslid, u werkte in de stad met andere Afghanen. U kunt bovendien niet duiden waarom uw gezin zich op een plaats vestigde waar nauwelijks Afghanen woonden. Hiernaar gevraagd antwoordt u enkel: 'we hadden geen geld' (CGVS, p. 14). Meer informatie geeft u hier niet over. Als reden voor het feit dat u steeds thuis bleef en weinig contact had met anderen haalt u aan dat u jong was en vrees had voor problemen (CGVS, p. 13). Nochtans kunt u, zoals in de verder in de beslissing zal blijken, niet verklaren wat u nu precies vreesde.

U zegt dat u geen legale verblijfsstatus had in Iran (CGVS, p. 7). Op de vraag of uw gezin nooit probeerde een status te verkrijgen antwoordt u: 'nee, na Afghanistan verlaten te hebben wilden we op een kalme plaats ons terugtrekken. We hadden mentale problemen' (CGVS, p. 8). Dit verklaart echter niet waarom uw gezin verkoos om illegaal te blijven leven in plaats van te proberen een legale status te bekomen, zeker gezien u zegt dat u vreesde terug naar Afghanistan gestuurd te worden (CGVS, p. 27). U zegt wel dat er Afghaanse vluchtelingen waren die een legale status hadden. U weet echter niet hoe ze die hebben verkregen. Gevraagd hiernaar zegt u dat u hen dit niet vroeg (CGVS, p. 8). U weet ook niet of het mogelijk was voor Afghanen om een status te bekomen (CGVS, p. 8). Er kan echter verwacht worden dat u hiervan op de hoogte zou zijn. Gevraagd of niemand ooit sprak over de manieren waarop je legaal in Iran kon blijven antwoordt u: 'Het was niet cruciaal voor me, ik vroeg niemand ernaar' (CGVS, p. 8). Nochtans blijkt duidelijk uit uw verklaringen dat dit voor u wel een cruciaal gegeven was, aangezien uw illegale status er voor zorgde dat u niet naar buiten kon en u vreesde naar Afghanistan terug gestuurd te worden (CGVS, p. 9, 27). Het is bijgevolg onlogisch dat iemand in uw positie nooit informatie zou proberen in te winnen over een mogelijke verblijfsstatus.

Over de mensen die wel een verblijfsstatus hadden weet u ook te zeggen dat zijn hun kaart ieder jaar moesten laten vernieuwen (CGVS, p. 8). U weet echter niet hoe deze kaart heet (CGVS, p. 8). Wanneer u later met de juiste term, namelijk amayesh, wordt geconfronteerd, blijkt u dit niet te kennen. (CGVS, p. 14).

Hoewel u kunt vertellen over de restricties die er bestonden voor Afghanen in Iran, kunt u nauwelijks vertellen over dingen die u zelf hebt meegemaakt. U vertelt over controles door de politie maar wanneer u gevraagd wordt of u zelf zo'n controles meegemaakt hebt kunt u enkslechts vertellen over één incident waarbij u werd gearresteerd. Over dat incident kunt u niet meer details geven dan dat u werd gearresteerd, meegenomen werd naar het politiekantoor en de volgende dag vrijgekocht werd door uw werkgever (CGVS, p. 10).

Gevraagd hoe u zelf behandeld werd in Iran en hoe het was om daar als illegale vluchteling te leven antwoordt u dat het niet goed was (CGVS, p. 11). Wanneer u wordt aangespoord om hier dieper op in te gaan antwoordt u: 'Er zijn mensen die ons niet goed behandelen, ze hadden Afghanen niet graag. Ik moest van 's morgens tot 's avonds werken. We leefden in een afgelegen gebied, ons huis lag in een woestijn' (CGVS, p. 11). U wordt gevraagd om specifieke voorbeelden te geven van contacten met Iraniërs die u slecht behandelden. U antwoordt dat er in elke gemeenschap goede en slechte mensen zijn en dat u veel geluk had dat uw werkgever een goede man was (CGVS, p. 11). De vraag moet u nog twee maal worden gesteld zonder dat u er op antwoordt voor dat u zegt dat u zelf eigenlijk nooit slecht werd behandeld maar dat u het had over andere Afghanen (CGVS, p. 12). Los van het feit dat u opeens uw verklaringen aanpast wanneer u wordt gevraagd naar specifieke voorbeelden spreken uw

verklaringen dat u nooit problemen had uw verklaringen tegen dat u altijd binnenshuis bleef uit vrees voor problemen.

U vertelt dat er veel politiecontroles waren, zowel op de werkplaatsen als aan de taxistandplaatsen waar werknemers de taxi namen van en naar huis (CGVS, p. 10). Er wordt u gevraagd hoe u er voor zorgde dat u de politie ontweek toen u zich in de stad bewoog. U antwoordt: 'ik kon niets doen, ik vroeg aan god om me te helpen. Ik leefde daar toevallig' (CGVS, p. 12). Wanneer u wordt aangespoord hier meer over te vertellen kunt u opnieuw niet op de vraag antwoorden en zegt u dat u geluk moest hebben (CGVS, p. 12). U zou echter in staat moeten zijn om wat te vertellen over welke maatregelen u nam om de politie te ontwijken wanneer u in de stad was."

De verzoekende partij voert aan dat zij veel verklaringen heeft afgelegd over haar leven in Iran. Zij stelt dat zij tijdens haar gehoor duidelijk heeft gemaakt dat zij uit vrees voor problemen binnenshuis bleef indien zij niet ging werken. Zij benadrukt de grote angst die zij in Iran zou hebben gehad voor de politie. De Raad merkt op dat de door de verzoekende partij voorgehouden vrees voor problemen in schril contrast staat met de vaststelling dat zij nauwelijks doorleefde verklaringen heeft afgelegd betreffende haar persoonlijk wedervaren met de Iraanse autoriteiten of de Iraanse bevolking. Het klopt dat de verzoekende partij enige toelichting kon geven bij de beperkingen waarmee Afghaanse vluchtelingen in Iran worden geconfronteerd (stuk 6, gehoorverslag, p. 9). Echter kon de verzoekende partij niet op een gedetailleerde en doorleefde manier vertellen over haar persoonlijke ervaring met deze beperkingen. Gevraagd naar de dingen die Afghaanse vluchtelingen niet mochten doen in Iran, verwees de verzoekende partij op algemene wijze naar politiecontroles op werkplaatsen en op straat. De verzoekende partij gaf aan dat er op de plaats waar zij woonde veel controles waren en, haar gevraagd daar wat meer over te vertellen, verwees zij op nieuw in het algemeen naar controles op werkplekken en in taxistations. Pas wanneer gevraagd werd of zij zelf ooit zo'n controle meemaakte, gaf de verzoekende partij aan door de politie te zijn meegenomen vanop haar werkplaats. Aangespoord om deze gebeurtenis in detail te beschrijven, kwam de verzoekende partij in essentie niet verder dan dat zij gearresteerd werd, meegenomen werd naar het politiekantoor en de volgende dag vrijgekocht werd door haar werkgever (stuk 6, gehoorverslag, p. 10). De verzoekende partij bleef eveneens zeer vaag toen haar gevraagd werd naar specifieke voorbeelden van vermeende slechte contacten met Iraniërs, alvorens toe te geven dat zij zelf nooit slecht behandeld werd, maar weet heeft van andere Afghanen die geslagen werden (stuk 6, gehoorverslag, p. 11, 12). Het verweer dat de verzoekende partij nog jong was toen zij naar Iran verhuisde en daar uit vrees voor problemen een geïsoleerd bestaan leidde, kan haar vage en weinig doorleefde verklaringen niet verschonen of verklaren, temeer daar zij als oudste mannelijke gezinslid verantwoordelijk was voor het onderhoud van haar gezin. Om die reden is het ook niet geloofwaardig dat de verzoekende partij buiten de werkcontext geen contact zou hebben gehad met andere Afghanen in Iran. Waar de verzoekende partij aanvankelijk in haar gehoor verklaarde dat zij door de smokkelaar werd meegenomen naar een wijk in Teheran waar veel Afghanen zouden wonen, Shah Abdul Azim genaamd, blijkt uit haar latere verklaringen dat zij zich weliswaar in die buurt vestigde, maar in een afgelegen gebied – de verzoekende partij spreekt van een woestijn – waar geen andere Afghanen woonden. De verzoekende partij zou niet voldoende geld hebben gehad om onder de andere Afghanen te wonen (stuk 6, gehoorverslag, p. 14, 28). Nog daargelaten dat het niet kan overtuigen dat de verzoekende partij binnen een deel van Teheran waar veel Afghanen wonen terecht zou zijn gekomen in een 'afgelegen gebied' waar geen enkele Afghaan woont, toont zij niet aan dat een gebrek aan financiële middelen haar ervan weerhield met andere Afghanen samen te leven. De verzoekende partij geeft in haar verzoekschrift overigens zelf aan dat de meeste Afghanen in Iran samenwonen met vier à vijf personen in een gehuurde woning. Dit duidt er toch op dat het door het bundelen van krachten en middelen mogelijk is om betaalbare huisvesting te vinden in de regio waar andere Afghanen wonen.

Waar de verzoekende partij erop wijst dat zij erg jong was ten tijde van haar verhuis naar Iran, verklaart noch verschoont zij waarom zij in de daaropvolgende jaren geen informatie heeft trachten te bekomen over een mogelijke verblijfsstatus. Dat zij op vandaag weet dat zij niet in aanmerking zou zijn gekomen voor een verblijfsvergunning, is in dezen niet relevant. De verzoekende partij staat verder op geen enkele wijze haar bewering als zou de term 'amayesh', die blijkens de informatie aanwezig in het administratief dossier betrekking heeft op de registratie van Afghaanse vluchtelingen in Iran, nauwelijks door Afghanen worden gebruikt. Dat Afghanen hun Iraanse vluchtelingenkaarten steevast 'Afghaanse kaart' noemen is derhalve een loutere bewering die geen afbreuk doet aan de verwachting dat de verzoekende partij vertrouwd is met de term 'amayesh'.

Waar de verzoekende partij benadrukt dat tijdens het gehoor duidelijk was dat de tolk haar niet goed begreep en bijgevolg niet alles goed kon vertalen, beperkt zij zich tot een loutere bewering die geen steun vindt in het gehoorverslag, noch in enig ander stuk van het administratief dossier.

Gelet op volgende pertinente motieven van de bestreden beslissing, die steun vinden in het administratief dossier, maakt de verzoekende partij evenmin aannemelijk dat zij vanaf haar geboorte tot twaalfde of dertiende levensjaar in het district Jalrez van de provincie Maidan Wardak heeft gewoond:

“Gevraagd om te vertellen over uw dorp, waar u tot uw dertiende gewoond hebt, vertelt u dat u woonde in een tent op een berg. Aan de voet van de berg waren wat huizen en een rivier. Achter de huizen waren landbouvvelden. De rivier liep in het midden van de huizen (CGVS, p. 17). Wat specifiek gevraagd naar hoe de omgeving van uw dorp eruit ziet antwoordt u vaagweg: ‘twee bergen aan twee kanten, een rivier, huizen van de mensen, hun landbouvvelden en hun vee’ (CGVS, p. 17). U kunt echter geen specifieke dingen opnoemen. Er wordt u de volgende vraag gesteld: ‘Sanglakh is een vallei, hier hebben we geen zo’n valleien. Dus hoe moet ik me dat voorstellen? Kun je me een beetje een specifiekere beschrijving geven?’ (CGVS, p. 17). U antwoordt hierop echter: ‘Ik weet niet wat je wilt weten, vraag me alsjeblieft specifieke vragen’ (CGVS, p. 17). Het is opmerkelijk dat, gevraagd naar uw regio, u niet gedetailleerder kunt vertellen en enkel vaag spreekt over een berg, velden en een rivier.

Verder gevraagd naar uw dorp zelf, vertelt u over een hospitaal in Sanglakh, een schrijn, een school en drinkbaar water dat van de bergen kwam. Meer dingen waren er volgens u niet. Wanneer u wordt gevraagd of er in de ganse vallei niets meer was dan een hospitaal, een schrijn en een school, antwoordt u: ‘wat nog meer wil je weten?’ (CGVS, p. 18). Er wordt u gevraagd wat u allemaal ziet wanneer u uit uw huis komt. U vertelt weer in algemene termen dat u velden, de rivier, huizen, dieren en bergen ziet. Gevraagd naar meer specifiekere voorbeelden, bijvoorbeeld wiens huizen of wiens velden u zag antwoordt u dat u maar één iemand kent, een oude man genaamd Sayed H(...). Voor het overige kunt u geen enkele persoon opnoemen die u kent in uw dorp. U zegt ook dat u niemand kende. (CGVS, p. 18, 24).

Gevraagd wat u zich nog herinnert van uw leven in het subdorp Raqul, antwoordt u dat u zich uw familie, uw tent en de berg waarop werd gespeeld herinnert (CGVS, p. 19). Wanneer u wordt aangespoord hier dieper op in te gaan vertelt u nog dat uw twee jongere broers en u altijd op de berg gingen spelen. U zegt dat er niets meer te vertellen is (CGVS, p. 19). Wanneer u nogmaals wordt aangespoord om hier verder op in te gaan zegt u dat u ook soms klaver ging verzamelen op de berg (CGVS, p. 20). U zegt ook dat u buiten uw dorp enkel naar het schrijn ging en nooit ergens anders bent geweest (CGVS, p. 21). (...) Alhoewel u hier en daar wel dingen kunt vertellen over uw leven in Maidan Wardak zijn uw verklaringen niet wat kan verwacht worden van iemand die tot zijn dertiende in dat dorp heeft gewoond.

Bovendien komt de kennis die u wel bezit over uw regio ingestudeerd over. Zo zegt u nooit naar de bazaar te zijn geweest maar kunt u wel alle dorpen in volgorde opsommen van uw dorp naar de bazaar. Bovendien bent u al 6 jaar niet meer in uw dorp geweest. Gevraagd hoe het komt dat u dit weet antwoordt u: ‘Als je in een plaats woont moet je je omgeving kennen’ (CGVS, p. 21). U kunt vertellen waar de weg die door Sanglakh loopt begint en eindigt, hoewel u nooit op die plaatsen bent geweest (CGVS, p. 21). Als verklaring hiervoor zegt u dat iedereen in uw regio dit wist (CGVS, p. 22).

Toen u in Iran woonde zei u moeder over Sanglakh dat het twee bergen heeft, een groene plaats en een rivier. Verder heeft ze u nooit iets verteld over Sanglakh. Over Afghanistan vertelde ze u al helemaal niets (CGVS, p. 23, 24). U zegt dat jullie niet over Afghanistan praatten na wat jullie daar hadden meegemaakt (CGVS, p. 23). Ook met andere Afghanen, zoals uw collega's op het werk, praatte u nooit over Afghanistan (CGVS, p. 16). (...) Het is ongeloofwaardig dat uw moeder u nooit iets zou verteld hebben over Afghanistan of de regio waar jullie vandaan komen nadat jullie zich in Iran vestigden.

Later in het gehoor wordt u nogmaals gevraagd om te vertellen over uw leven in Sanglakh, mensen die u kende, vriendjes waar u mee speelde, dingen die u zich herinnert. U antwoordt dat u zich niets herinnert (CGVS, p. 27).”

Waar de verzoekende partij wijst op haar gebrek aan scholing en jonge leeftijd bij haar vertrek uit Afghanistan alsook haar komst naar België, is de Raad er zich terdege van bewust dat van een verzoeker om internationale bescherming die als minderjarige naar België komt na reeds enkele jaren

zijn land van herkomst te hebben verlaten geen uitermate gedetailleerde verklaringen verwacht kunnen worden betreffende alle aspecten van zijn leefomgeving in zijn land van herkomst. Echter, gezien verzoekers verklaring tot de leeftijd van twaalf à dertien jaar in Jalrez te hebben verbleven, mogen van hem doorleefde en enigszins gedetailleerde verklaringen worden verwacht betreffende zijn beweerde regio van herkomst, *quod non*. *In casu* is het niet aannemelijk dat de verzoekende partij omwille van haar gebrek aan scholing geen doorleefde en uitgebreide verklaringen kan afleggen met betrekking tot haar onmiddellijke leefwereld in Afghanistan. Er kan zelfs van een jeugdig persoon die geen of weinig scholing heeft genoten worden verwacht dat hij kan antwoorden op een aantal elementaire kennisvragen in verband met zijn beweerde regio van herkomst. Het gegeven dat de verzoekende partij geen scholing genoten heeft, kan haar gebrekkige kennis betreffende haar directe en persoonlijke leefwereld niet toedekken. Om de gestelde vragen correct te kunnen beantwoorden dient men *in casu* geen toegang te hebben tot bijzondere hulpbronnen en is geen schoolse kennis vereist. Ze gaan immers over de dagdagelijkse realiteit van elke inwoner uit die streek. Bovendien toont de verzoekende partij niet aan dat haar intellectuele capaciteiten beperkt zouden zijn. Uit het administratief dossier blijkt dat de verzoekende partij ruim de mogelijkheid werd geboden haar herkomst toe te lichten.

De blote bewering dat de vraagstelling van de verwerende partij niet geheel duidelijk was, vindt geen steun in het gehoorverslag. Blijkens het gehoorverslag werd de verzoekende partij aan het einde van het gehoor gevraagd of zij de tolk en alle vragen begrepen had, wat de verzoekende partij bevestigde (stuk 6, gehoorverslag, p. 29). De verzoekende partij laat na in haar verzoekschrift toe te lichten welke passages van het gehoor of welke vragen onduidelijk waren.

De Raad kan, in navolging van de commissaris-generaal voor de vluchtelingen en de staatlozen, geen geloof hechten aan verzoekers beweerde herkomst uit het district Jalrez van de provincie Maidan Wardak. Samen met de vaststelling dat geen geloof kan worden gehecht aan verzoekers beweerde regio van herkomst, leidt deze vaststelling ertoe dat evenmin geloof kan worden gehecht aan verzoekers vluchtrelaas en beweerde vervolgingsfeiten, daar deze onlosmakelijk met zijn verblijfplaats zijn verbonden.

De algemene informatie waaruit blijkt dat de Kuchi's nog steeds voor problemen zorgen in Afghanistan (stukken 8-10 gevoegd bij het verzoekschrift) volstaat niet om aan te tonen dat de verzoekende partij in haar land van herkomst werkelijk wordt bedreigd en vervolgd of dat er wat haar betreft een reëel risico op lijden van ernstige schade zoals bepaald in de definitie van subsidiaire bescherming bestaat. Deze vrees voor vervolging of reëel risico op ernstige schade dient *in concreto* te worden aangetoond en de verzoekende partij blijft hierover in gebreke.

Waar de verzoekende partij wijst op haar profiel van 'young man of fighting age' en stelt dat zij een groot risico loopt om door de taliban dan wel regeringsgezinde militie gedwongen te worden gerekruteerd, stelt de Raad vast dat de verzoekende partij geen concrete elementen bijbrengt waaruit kan blijken dat zij bij terugkeer naar Afghanistan dergelijk risico loopt. De loutere verwijzing naar een profiel kan in dezen niet volstaan. Deze vrees dient *in concreto* te worden aangetoond en de verzoekende partij blijft hierover in gebreke.

In een aanvullende nota die wordt neergelegd op 2 januari 2019 laat de verzoekende partij weten dat zij recentelijk herenigd is met haar oudste broer M. S. in België. De verzoekende partij beweert dat zij niet op de hoogte was van het feit dat haar broer in België verbleef, maar dat zij elkaar binnen de Afghaanse gemeenschap in België terugvonden. De verzoekende partij meent dat uit de verslagen van hun respectievelijke persoonlijk onderhoud op het Commissariaat-generaal voor de vluchtelingen en de staatlozen blijkt waarom zij de verzoekende partij en haar broer elkaar uit het oog verloren. Naar aanleiding van de voorgehouden problemen met de Kuchi's zou verzoekers broer M. S. namelijk eerst uit Afghanistan vertrokken zijn en zou de verzoekende partij vervolgens met haar moeder en twee jongere broers naar Iran zijn verhuisd. Daardoor zou het voor beide broers niet langer mogelijk zijn geweest contact te hebben met elkaar. De verzoekende partij stelt geen documenten te hebben die de verwantschapsband met haar broer kunnen staven. Deze blijkt volgens haar genoegzaam uit de vele overeenstemmingen tussen de verklaringen die zij tijdens hun gehoor op het Commissariaat-generaal voor de vluchtelingen en de staatlozen hebben afgelegd. De verzoekende partij wijst achtereenvolgens op gelijklopende verklaringen over hun familiale situatie, hun woonplaats in Afghanistan, het werk van hun vader, een zekere S. H. en hun vluchtrelaas. De verzoekende partij wijst er vervolgens op dat de verwerende partij op 8 juni 2012 een beslissing heeft genomen in hoofde van M. S. waarbij hem de subsidiaire beschermingsstatus werd toegekend. Zij voegt een kopie van deze beslissing en benadrukt dat daarin geloof wordt gehecht aan de herkomst van M. S. uit het district Jalrez van de provincie

Maiden Wardak. De verzoekende partij stelt dat, nu zij aantoonst dat zij de broer van M. S. is en samen met hem is opgegroeid, tot geen andere conclusie kan worden gekomen dan dat zij afkomstig is uit het district Jalrez van de provincie Maiden Wardak.

De Raad merkt op dat de verzoekende partij haar voorgehouden bloedverwantschap met M. S. niet staft aan de hand van enig objectief bewijsstuk. Waar op basis van voormelde overeenstemmende verklaringen afgelegd in het kader van hun respectievelijke gehoren op het Commissariaat-generaal voor de vluchtelingen en de staatlozen zou worden aangenomen dat de verzoekende partij en M. S. daadwerkelijk broers zijn, kan deze bevinding geen ander licht werpen op hetgeen hoger is uiteengezet.

Uit de beslissing van 8 juni 2012 in hoofde van M. S. blijkt inderdaad dat de verwerende partij diens afkomst uit het district Jalrez van de provincie Maidan Wardak op zich niet betwist. Er wordt evenwel gemotiveerd waarom M. S. niet aannemelijk maakt dat hij tot voor zijn komst naar België in 2011 in deze regio heeft gewoond, zoals hij verklaarde. Er is in voormelde beslissing sprake van een vermoeden dat M. S. zijn dorp eerder heeft verlaten. Nu zowel de verzoekende partij als M. S. verklaren hun regio van herkomst naar aanleiding van dezelfde feiten te hebben verlaten – feiten die naar aanleiding van het verzoek om internationale bescherming van M. S. door de verwerende partij ongeloofwaardig werden bevonden –, kan de beslissing die genomen werd in hoofde van M. S. niet dienen ter ondersteuning van verzoekers bewering tot twaalf- of dertienjarige leeftijd in deze regio te hebben gewoond. De Raad stelt daarnaast vast dat uit de beslissing genomen in hoofde van M. S. niet blijkt dat er een grondig onderzoek werd gevoerd naar diens herkomst uit het district Jalrez van de provincie Maidan Wardak. Ter terechtzitting van 23 januari 2019 merkt de attaché die de verwerende partij vertegenwoordigt op dat deze beslissing dateert van een periode waarin het beleid van de verwerende partij dusdanig was dat inzake dossiers van Afghaanse verzoekers geen toepassing werd gemaakt van de mogelijkheid van het intern vestigingsalternatief. Ingevolge een wetswijziging van mei 2013 zou de verwerende partij haar beleid hebben aangepast en haar standpunt in die zin hebben gewijzigd dat voortaan wel de mogelijkheid van een intern vestigingsalternatief wordt onderzocht. Daarenboven dient elk verzoek op internationale bescherming op de eigen merites onderzocht te worden.

Ter terechtzitting van 23 januari 2019 legt de verzoekende partij een brief neer waarin M. S. schrijft de oudste broer van de verzoekende partij te zijn en haar na vele jaren in België te hebben teruggevonden in Brugge. Dit document bevat geen enkele objectieve aanwijzing met betrekking tot de voorgehouden verwantschapsband met de verzoekende partij, noch haar voorgehouden herkomst uit het district Jalrez van de provincie Maidan Wardak.

De voormelde vaststellingen volstaan om te besluiten dat niet kan worden aangenomen dat in deze is voldaan aan de cumulatieve voorwaarden zoals bepaald in artikel 48/6, § 4 van de Vreemdelingenwet.

Wanneer zoals *in casu* geen geloof kan worden gehecht aan het naar voor gebracht vluchtrelaas, is er geen reden om dit te toetsen aan de voorwaarden die inzake de erkenning van vluchtelingen worden gesteld door artikel 1, A (2) van het Vluchtelingenverdrag en artikel 48/3 van de Vreemdelingenwet. Een gegronde vrees voor vervolging in de zin van artikel 1 van het Verdrag van Genève van 28 juli 1981, zoals bepaald in artikel 48/3 van de Vreemdelingenwet, kan niet worden aangenomen.

2.3.2. Aangaande de subsidiaire beschermingsstatus

Volgens de bepalingen van artikel 48/4, § 1 wordt de subsidiaire beschermingsstatus toegekend aan: *“de vreemdeling, die niet voor de vluchtelingenstatus in aanmerking komt en die geen beroep kan doen op artikel 9ter, en ten aanzien van wie er zwaarwegende gronden bestaan om aan te nemen dat, wanneer hij naar zijn land van herkomst, of in het geval van een staatloze, naar het land waar hij vroeger gewoonlijk verbleef, terugkeert, een reëel risico zou lopen op ernstige schade zoals bepaald in paragraaf 2 en die zich niet onder de bescherming van dat land kan of, wegens dat risico, wil stellen en niet onder de uitsluitingsgronden zoals bepaald in artikel 55/4, valt.”*

Volgens paragraaf 2 bestaat ernstige schade uit:

“a) doodstraf of executie; of,

b) foltering of onmenselijke of vernederende behandeling of bestraffing van een verzoeker in zijn land van herkomst; of,

c) ernstige bedreiging van het leven of de persoon van een burger als gevolg van willekeurig geweld in het geval van een internationaal of binnenlands gewapend conflict.”

Met betrekking tot de ernstige schade zoals bedoeld in artikel 48/4, § 2, a) van de Vreemdelingenwet, kan worden volstaan met de vaststelling dat de verzoekende partij op deze gronden geen subsidiaire bescherming vraagt.

In zoverre de verzoekende partij zich met betrekking tot de ernstige schade zoals bedoeld in artikel 48/4, § 2, b) van de Vreemdelingenwet, beroept op de aangevoerde asielmotieven, kan dienstig worden verwezen naar de hoger gedane vaststellingen dienaangaande waarbij geconcludeerd wordt dat de verzoekende partij deze motieven niet aannemelijk maakt.

Voorts dient te worden vastgesteld dat de verzoekende partij geen andere concrete persoonlijke kenmerken en omstandigheden aantonen waaruit blijkt dat zij een reëel risico loopt op foltering of onmenselijke of vernederende behandeling of bestraffing, of een reëel risico op een ernstige bedreiging van het leven of de persoon. De verzoekende partij maakt geen gewag van andere persoonlijke problemen die zij in Afghanistan zou hebben gekend.

Uit wat voorafgaat blijkt dat de verzoekende partij haar voorgehouden herkomst uit het district Jalrez van de provincie Maidan Wardak niet aannemelijk maakt, noch dat zij afkomstig is uit een gebied in Afghanistan waar, gelet op het willekeurig geweld, de subsidiaire bescherming kan worden toegekend of waar, al naar het individuele geval, toepassing kan worden gemaakt van artikel 48/5, § 3 van de Vreemdelingenwet. Het is de taak van de verzoekende partij om haar verzoek om internationale bescherming te staven en deze regel geldt onverkort wat betreft de subsidiaire beschermingsstatus.

Het komt de Raad immers niet toe om te speculeren over de verblijfplaats van de verzoekende partij voor haar komst naar België of over de vraag of de verzoekende partij afkomstig is uit een regio in de zin van artikel 48/5, § 3 van de Vreemdelingenwet waar geen risico aanwezig is.

De Raad kan uit het voorgaande enkel afleiden dat de verzoekende partij zelf meent dat er in haar werkelijke regio van herkomst geen zwaarwegende gronden voorhanden zijn die erop wijzen dat zij bij een terugkeer naar deze regio een reëel risico zou lopen op ernstige schade in de zin van artikel 48/4 van de Vreemdelingenwet.

De Raad besluit dat de verzoekende partij geen elementen aanbrengt waarom zij een reëel risico op ernstige schade zou lopen.

2.4. *In casu* maakt de verzoekende partij geen vrees voor vervolging in de zin van artikel 48/3 van de Vreemdelingenwet of een risico op ernstige schade in de zin van artikel 48/4 van de Vreemdelingenwet aannemelijk.

2.5. Omtrent de aangevoerde schending van het zorgvuldigheidsbeginsel moet worden vastgesteld dat dit beginsel de commissaris-generaal voor de vluchtelingen en de staatlozen oplegt zijn beslissingen zorgvuldig voor te bereiden en deze te steunen op een correcte feitenvinding. Uit het administratief dossier blijkt dat de verzoekende partij door het Commissariaat-generaal voor de vluchtelingen en de staatlozen werd gehoord. Tijdens dit interview kreeg zij de mogelijkheid haar asielmotieven uiteen te zetten en haar argumenten kracht bij te zetten, kon zij nieuwe en/of aanvullende stukken neerleggen en heeft zij zich laten bijstaan door haar advocaat, dit alles in aanwezigheid van een tolk die het Dari machtig is. De Raad stelt verder vast dat de commissaris-generaal voor de vluchtelingen en de staatlozen zich voor het nemen van de bestreden beslissing heeft gesteund op alle gegevens van het administratief dossier, op algemeen bekende gegevens over het voorgehouden land van herkomst/verblijf van de verzoekende partij en op alle dienstige stukken. Dat de commissaris-generaal voor de vluchtelingen en de staatlozen niet zorgvuldig te werk is gegaan kan derhalve niet worden bijgetreden.

2.6. Uit wat voorafgaat is gebleken dat de Raad het beroep ten gronde heeft kunnen onderzoeken zodat er geen reden is om de bestreden beslissing te vernietigen. De Raad kan immers volgens artikel 39/2, § 1, tweede lid, 2° van de Vreemdelingenwet slechts tot vernietiging overgaan als hij een onherstelbare substantiële onregelmatigheid vaststelt of als essentiële elementen ontbreken waardoor hij niet over de grond van het beroep kan oordelen. De aangevoerde schendingen kunnen hier, gelet op het voorgaande, dan ook evenmin leiden tot een vernietiging van de bestreden beslissing.

OM DIE REDENEN BESLUIT DE RAAD VOOR VREEMDELINGENBETWISTINGEN:

Artikel 1

De vluchtelingenstatus wordt de verzoekende partij geweigerd.

Artikel 2

De subsidiaire beschermingsstatus wordt de verzoekende partij geweigerd.

Aldus te Brussel uitgesproken in openbare terechtzitting op twintig maart tweeduizend negentien door:

mevr. M. RYCKASEYS,

wnd. voorzitter, rechter in vreemdelingenzaken,

mevr. K. VERHEYDEN,

griffier.

De griffier,

De voorzitter,

K. VERHEYDEN

M. RYCKASEYS